

๑

เป็นโสทรกำไล

กลิ่นไก่ทอดหอมฉุยลอยตามลมมาจากห้องครัวแบบไทยซึ่งสร้างยื่นออกไปจากตัวบ้านเล็กน้อย ครอบครัวทรัพย์บริชาอยู่กันแบบครอบครัวเล็กๆ แค่ว่าพ่อแม่ลูก ยิ่งพอลูกชายคนเดียวได้รับทุนจากคณะทันตแพทยศาสตร์ไปเรียนต่อในต่างประเทศเสียหลายปีก็เลยยิ่งเงิบเหงา แต่เช้าวันนี้คุณนายสร้อยสนตามคำเรียกหาที่ลูกชายสุดที่รักชอบใช้เรียกเธอเป็นประจำกลับตื่นขึ้นมาทำอาหารด้วยความกระฉับกระเฉงแต่เช้าตรู่ นั่นก็เพราะในที่สุดลูกชายสุดที่รักก็ได้กลับมาลงหลักปักฐานที่เมืองไทยเสียที

“หอมจังเลยครับแม่” เสียงพูดอย่างว่าเร่ดังขึ้นข้างหลังพร้อมกับวงแขนที่โอบรอบเอวอวบของผู้เป็นแม่ ตามด้วยจุมพฏที่กดลงบนแก้มเธอทำให้คุณนายสร้อยสนหัวเราะร่าอย่างชอบใจ

“อยู่เมืองนอกนานจนติดนิสัยฝรั่งมาแล้วหรือไงไอ้ลูกคนนี่”

ธนดลหัวเราะหึๆ ในลำคอแล้วกดจุมพฏหอมแก้มยู่ยี้ของแม่บังเกิดเกล้าซ้ำอีกหลายที แล้วจึงปล่อยมือจากเอวพรางเอื้อมมือไปหยิบน้กเก็ตไปสูตรโฮมเมดของคุณแม่คนเก่งมากัดกิน

“ก่อนไปดลก็หอมแก้มแม่อย่างนี้แล้วหะ เนี่ยปล่อยให้พ่อหอมอยู่คนเดียวมาสี่ห้าปี กลับมาดลก็ต้องหอมคันทบตันทบดกลี”

สร้อยสนค้อนลูกชายที่พูดเอาไว้ได้น่าฟัง ก่อนจะตีมือคนที่ทำเนียนเอื้อมมาหยิบนักเก็ตอีกชิ้นอย่างหมั่นไส้

“ไปเตรียมตั้งโต๊ะเลย เดี่ยวพ่อรดน้ำต้นไม้เสร็จแล้วจะได้กินข้าวเช้าพร้อมกัน”

“คร๊าบ” ธนดลรับคำแต่โดยดีแล้วเดินไปเปิดหม้อหุงข้าวไฟฟ้าเพื่อคดข้าวใส่โอ๊ต แต่ตักข้าวใส่โอ๊ตได้ไม่เท่าไร เด็กชายอายุประมาณสิบสองปีก็เดินมาจับทัพพีไว้ แล้วพูดอย่างสุภาพว่า

“คุณดลไปตามคุณท่านเถอะครับ เดี่ยวผมทำต่อเอง”

ธนดลยิ้มและส่งทัพพีให้เด็กชายซึ่งเป็นลูกชายของแม่บ้านคนสนิท ซึ่งตอนนี้อาสาไปช่วยงานแต่งงานของหลานสาวอย่างยินดี พลังถามด้วยน้ำเสียงเอื้ออาทรว่า

“ชั้นชั้น ม. หนึ่งแล้วใช่ไหม เห็นแม่บอกว่าสอบติดโรงเรียนสาธิตฯ กับเขาด้วย เก่งนี่หว่า”

เด็กชายไม่ยิ้มกว้าง ดวงตาพรวรระยับด้วยความภาคภูมิใจ “ขอบคุณครับ”

ธนดลเอื้อมมือไปโยกหัวเด็กชายที่เขาเห็นมาตั้งแต่เกิดเบาๆ ก่อนเขาไปเรียนต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เด็กคนนี้ยังเล็กมาก แต่เพราะพ่อแม่เลี้ยงไม่เหมือนหลานแท้ๆ เขาเลยได้รับรู้ความเป็นไปของไม้มาโดยตลอด

“ขยันๆ เข้าละ แต่ก้อย่าเอาแต่เรียนอย่างเดียวรู้ไหม ต้องทำกิจกรรมด้วย จะได้รู้ว่าเราชอบอะไร อยากทำอะไร ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยจะได้เลือกคณะที่ถูกใจได้เลย”

“ครับคุณดล” ไม้รับคำแข็งขันพลางมองชายหนุ่มลูกเจ้านายด้วยแววตาชื่นชม

ธนดลยิ้มช้าเมื่อเห็นแววตาแบบนั้นจริงๆ แววตาแบบนี้เขาเห็นมา

ตั้งแต่เด็กแล้ว ไม่ว่าญาติพี่น้องหรือแม่ก็มักจะพูดว่าเขาเป็นเด็กดี เป็นลูกที่ดี เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่เคยเถร ทั้งเรียนดี กิจกรรมไม่ขาด ไม่เคยมีปัญหาเรื่องเพื่อนฝูง แต่ใครจะรู้อย่างแท้จริง แล้วชนดลไม่ได้ทำเพราะต้องการให้คนอื่นชม

เขาก็แค่ไม่ชอบความรู้สึก ‘เสียดาย’ ในภายหลังเท่านั้นเอง

ผู้คนมักชอบพูดเมื่อเวลาผ่านไปแล้วว่า ‘ถ้าตอนนั้นฉันทำอย่างนั้น’ หรือ ‘ถ้าตอนนั้นฉันเลือกแบบนี้’ เมื่อชนดลได้ฟังอย่างนั้น เขาก็มักจะรู้สึกทั้งขำและหงุดหงิดระคนกันแทบจะทุกครั้งก็ว่าได้

ที่ขำเพราะจริงๆ เราจะไม่รู้รู้สึกเสียดายเลย หากเราได้พยายามศึกษาและเข้าใจตัวเองให้ดีเสียก่อน เมื่อเราเข้าใจตัวเอง เราก็จะเรียนรู้ได้ว่าเราต้องการอะไร ฉะนั้นความเสียดายที่ว่าก็จะเป็นวันเกิดขึ้น หรือหากมันเกิดก็จะมีเหตุและผลที่สมควรมารองรับทำให้เรายอมรับความจริงได้

ในชีวิตของชนดล เขาเคยเผชิญหน้ากับความเสียดายแบบนี้บ่อยครั้งมาก หนึ่งในไม่กี่ครั้งนั้นก็คือ ความรู้สึกเสียดายที่ทั้งเวลาที่มีค่าในการศึกษาดูใจกับคนใหม่ไปกับการยื้อความสัมพันธ์แย่ๆ กับคนรักคนแรกและคนเดียวของเขา และพอวันหนึ่ง วันที่ไม่ว่าเราจะพยายามยื้อเขาไว้มากแค่ไหน คนที่อยู่อีกฟากหนึ่งของความสัมพันธ์ก็ตัดสินใจสลายสัมพันธ์นั้นขาดสะบั้นลงอย่างไม่ไยดี จึงเป็นเขาเองที่ต้องมานั่งเสียใจและเสียดายเวลาจากนั้นก็อยู่อย่างเดียวดายมาจนถึงตอนนี้

ชายหนุ่มหน้าตาอ่อนช้อยดี คารมดี การศึกษาดี ทางบ้านก็พอมีฐานะ แถมมีหน้าที่การงานมั่นคง จึงไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่เขาจะต้องอยู่เป็นโสด นอกเสียจากว่าเวลาที่เขาควรได้ใช้เพื่อศึกษาดูใจกับใครสักคนมันหมดไปอย่างน่าเสียดายกับความสัมพันธ์ที่ลุ่มเหลว และพอเขาหลุดพ้นจากความเศร้า เขาก็มีอย่างอื่นที่ต้องทำมากกว่าเสียแล้ว

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมผู้ชายที่อายุเข้าเลขสามแล้วถึงยังเป็นโสดอยู่

“เมื่อไรจะพาแฟนมาหาแม่ล่ะ”

ทันทีที่พ่อแม่ลูกตามด้วยไม้หลานนอกไล่ นั่งลงประจำตำแหน่งที่ได้ อาหารเรียบร้อย คุณนายสร้อยสนก็เกริ่นด้วยประเด็นสำคัญเลย ธนดลสะปากจากการเคี้ยวก้อนกึ่งที่สุดโปรดมามองผู้เป็นแม่อย่างนึกไม่ถึง

“นอนฝันร้ายหรือแม่”

“แม่ถามถึงว่าลูกสะใภ้จะดล ทำไมต้องนอนฝันร้ายด้วย” ธาดาทรัพย์ปริชา แง่งอย่างนึกตลก

ธนดลรีบหันไปตอบพ่อด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“อ้าว ดลก็นึกว่าแม่อาจจะฝันร้ายแล้วดันไปดูดวงออนไลน์เข้า เขaleyทำนายทายทักให้แม่หาลูกสะใภ้มาแก้เคล็ดนะสิพ่อ...โอ๊ย! แม่ เจ็บนะครับ”

ธนดลลုပ်หัวป้อยๆ เมื่อโดนแม่ใช้ช้อนตี เขาจึงส่งเสียงร้องโอดโอย พลังส่งสายตาน่าสงสารเพื่อขอความเห็นใจ แต่คุณนายสร้อยสนกลับค้อนลูกชายอีกหลายทีพลังบ่นว่า

“เห็นแม่เป็นคนชอบดูดวงหรือไง ที่ถามนะเพราะเมื่อวันก่อนแม่เพิ่งไปเยี่ยมเหลนของเพื่อนมานะสิ”

คำว่า ‘เหลน’ ที่หลุดจากปากแม่ทำให้ธนดลเบิกตาโตอย่างงุนงง

“เหลนนี่คือลูกของหลานใช่ไหมแม่”

“ใช่ แกไปอยู่เมืองนอกนานเลยต้องมีคนแปลไทยเป็นไทยหรือไง”

เด็กนอกยกมือขึ้นแกหัวแล้วพูดอึ้งๆ “ดลก็แค่ถามให้แน่ใจ เพราะเพื่อนแม่แต่ละคนไม่น่าจะแกขนาดมีเหลนได้นี่ หรือว่าแม่ผมสาวกว่าอายุจริง”

แม้จะรู้ว่าลูกชายแกลังพูดหยอดให้เธออารมณ์ดี แต่สร้อยสนก็ไม่เขวจนหลงประเด็น เธอยังคงอธิบายอย่างใจเย็น

“จำป้าฉายได้ไหมล่ะ”

ธนดลพยักหน้า ป้าฉาย หรือป้าฉัตรฉาย เพื่อนรุ่นพี่ของแม่ แถมพ่วงท้ายอีกตำแหน่งคืออดีตว่าที่แม่ยายของเขาด้วย เพราะฉัตรวรัยย์ คนรัก

เก่าของเขาเป็นลูกสาวคนสุดท้ายของจักรฉาย พอแม่เริ่มพูดถึงครอบครัวนี้ ชายหนุ่มก็เริ่มระวังตัวทันที เนื่องจากตอนที่เลิกกับจักรวรัย แม่เขาสองคนจะจบกันไม่สวยเท่าไร แต่เพราะเหตุผลหลายๆ อย่าง ธนดลเลยยอมให้ทางผู้ใหญ่เข้าใจไปว่าทั้งคู่เลิกกันเพราะเขาหมั้นรักจักรวรัย แทนที่จะบอกว่าสาวเจ้าเป็นฝ่ายบอกเลิกเขาเอง

“ตาเปล่า ลูกชายคนโตของบ้านายเพิ่งได้ลูกสาว เป็นหลานคนแรกในกลุ่มเพื่อนๆ แม่เลยนะ หน้าตาน่ารักน่าชังเลยทีเดียว แล้วตาเปล่าก็แก้ว่าดลไม่กี่ปี่เอง เห็นอย่างนี้แล้วมันน่าอิจฉาจริงๆ”

ธนดลลอบสังเกตสีหน้าแม่จึงรู้ว่าความสัมพันธ์ของแม่กับบ้านายน่าจะยังดีอยู่ ดังนั้นเขาจึงยิ่งต้องระมัดระวังให้มากขึ้นเมื่อจะพูดถึงคนในครอบครัวนี้

“อ้าว อย่างนี้จะเรียกว่าหลานได้ไงอะแม่ พี่เกล้ารุ่นเดียวกับผม ลูกของพี่เกล้าก็ต้องเป็นหลานของแม่ถึงจะถูก ไม่ใช่หลานลักหน้อย”

“แก่นี่มันก็กวนฉันจริงๆ เดี่ยวปัดตีอีกรอบ ฉันอยากจะเรียกหลานหนักหัวแกเธอ ไ้ลูกคนนี้”

ธนดลหัวเราะพาลางยกมือบังหัวเอาไว้แล้วหันไปพูดเปลี่ยนเรื่องกับผู้เป็นพ่อเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

“พู่นี่พี่คริสซันด์พ่อไปป๋กรากพันเทียมไซ้ใหม่ครับ”

“ไซ้ มีอะไรั่นเธอ”

“ไม่มีครับ พอตัววันก่อนพี่แกโทร มาชวนให้ดลเข้าไปดูคลินิกทันตกรรมของเลศิวิชาญเวช เพื่อดลโอเคจะได้ไปขึ้นคลินิกที่นั่นวันเสาร์อาทิตย์นะ”

“ทำงานที่มหาวิทยาลัยห้าวันแล้วยังไปทำคลินิกสองวันอีกเธอลูก อย่างนี้จะเอาเวลาพักตอนไหนละ” สร้อยสนแย่งอย่างเป็นห่วง ลูกชายเธอเพิ่งกลับมาเมืองไทยได้ไม่ถึงเดือน ตั้งแต่ไปรายงานตัวก็ทำงานที่มหาวิทยาลัยกลางวันทำงานที่คณะทันตแพทยศาสตร์ ตอนค่ำก็ขึ้นคลินิกพิเศษ แม้จะ

ไม่ทุกวันก็ตาม เธอไม่อยากให้เขาทำงานหนักขนาดนี้

“ต้องไปดูก่อนครับแม่ พี่ศรีฐ์แค่ชวนเฉยๆ อยากให้ลองไปดู แต่ตัดสินใจคงไม่ทำทั้งสองวันหรอก ไม่งั้นเหนื่อยตาย”

“ใช่ ครอบครัวยากไม่ได้ลำบาก ทำงานแค่ที่มหาวิทยาลัยก็พอแล้ว”

ชนดลเห็นว่าตัวเองสามารถเบี่ยงเบนประเด็นเรื่องแฟนได้แล้ว เขาเลยยอมทนฟังแม่บ่นเรื่องการทำงานหนักของเขาต่อไปอย่างยินดี

เอาเข้าจริงชนดลไม่มีปัญหาหากต้องทำงานสัปดาห์ละเจ็ดวัน เพียงแต่เขาไม่ใช่คนสุดโต่งขนาดนั้น ตั้งใจเรียนมาตั้งแต่ปีหนึ่งจนจบปริญญาเอก หากเขาไม่จัดสรรการใช้ชีวิตให้ดี คงได้เบื่อตายไปนานแล้ว แต่ที่เขาสนใจไปทำงานกับอาจารย์หมอคิริฐ์ซึ่งตอนนี้อยู่ที่เปลี่ยนสถานะมาเป็นพี่ชายร่วมสายงานแล้วนั้น เพราะเขาเริ่มเข้าใจระบบการศึกษาในคณะทันตแพทยศาสตร์ของไทยแล้วว่า มันเริ่มจะทำให้เขาอึดอัด

เขาเป็นนักเรียนทุนของมหาวิทยาลัย เขาซาบซึ้งถึงเหตุผลที่เขาได้ไปเรียนต่อในคณะที่ไม่มีเงินหรือเก่งแค่ไหนก็อาจไม่ได้รับการพิจารณาให้เข้าเรียนได้ ดีที่เขาคว่ำสิทธิ์นั้นมาได้เพราะเขามีสัญญาต้องกลับมาใช้ทุนเท่ากับจำนวนปีที่ไปเรียน หากนับรวมกับจำนวนปีการใช้ทุนดั้งเดิมที่ยังเหลือเกือบปี รวมๆ แล้วเขาต้องอยู่ในราชการอย่างน้อยหกปี ชายหนุ่มตั้งใจว่าจะใช้ทุนจนครบสัญญา น่าเสียดายที่ตอนนี้ปัญหาความขัดแย้งภายในคณะเริ่มส่อเค้าขึ้นแล้ว มันทำให้เขาต้องเตรียมตัวหาทางหนีที่ไล่ให้ดี

อาจารย์หมอคิริฐ์ก็เป็นเด็กนักเรียนทุนคนหนึ่งที่เคยอยู่ในสถานะเดียวกับเขา แม้อีกฝ่ายพยายามที่จะอยู่ใช้ทุนในระบบราชการให้ครบเวลาตามจำนวนที่สัญญากำหนดก็ตาม แต่สุดท้ายก็มีเหตุให้ต้องออกจากราชการอยู่ดี ดังนั้นพอเขาเริ่มสังเกตเห็นเค้าลางบางอย่าง เขาก็เลยโทร. ไปปรึกษารุ่นพี่ทันที แล้วก็ได้อำเน่านำที่ไม่เหมือนคำแนะนำว่า

“ก็ตั้งใจทำให้เต็มที่ ถ้ากลัวไม่ไหวก็ต้องหาทางหนีที่ไล่ไว้อีกก่อน ใช้ทุนไม่ครบก็ต้องจ่ายเงินคืนมากอยู่”

ปัจจุบันครอบครัวเขาจัดว่าเป็นครอบครัวของชนชั้นกลางเล็กๆ มีแค่พ่อแม่ลูก ถึงอย่างนั้นทรัพย์ปริชาที่เคยเป็นหนึ่งในตระกูลที่มีอสังหาริมทรัพย์เยอะเป็นอันดับต้นๆ ของเมืองไทยมาก่อน แต่เป็นเพราะเกิดอุบัติเหตุใหญ่ ทั้งครอบครัวตั้งแต่พ่อของเขายังเด็ก ดังนั้นชื่อตระกูลทรัพย์ปริชาจึงหายไปจากสารบบสังคมไฮโซของเมืองไทย เพียงแต่ทรัพย์สินนั้นยังอยู่

ธาดา ทรัพย์ปริชา ไม่ได้สนใจธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ เขาจึงนำทรัพย์สินบางส่วนออกขายและนำเงินไปลงทุนในตลาดหุ้น ประกอบกับเป็นคนรักสงบ จึงสร้างครอบครัวเล็กๆ อยู่ในบ้านหลังไม่ใหญ่กับภรรยา โดยมีคนรับใช้เป็นสามีมรรยาคนหนึ่ง ดังนั้นแม้ภาพลักษณ์ภายนอกของชนดลอาจดูเหมือนว่าไม่น่าจะมีเงินมาใช้คืนทุนให้ทันสังกัดได้ แต่หากเขาขอ พ่อของเขาก็น่าจะให้ เพียงแต่ถ้าไม่ถึงที่สุดจริงๆ ธนดลก็ไม่อยากเลือกวิธีใช้ทุนคืนด้วยเงิน

“ไหนๆ ก็จะไปโรงพยาบาลนั้นแล้ว จั๊นระหว่างที่พ่อรักษาอยู่ เราก็ไปกินกาแฟพร้อมกับแม่หน่อยแล้วกัน”

อยู่ๆ สร้อยสนก็พูดทะเลาะกลางปล้องขึ้นมา ทำให้ธนดลซึ่งกำลังคุยถึงวิธีการลงทุนที่เขากำลังสนใจถึงกับหันไปมองแม่อย่างไม่เข้าใจ

“แม่ชอบกินกาแฟตั้งแต่เมื่อไรครับ”

ลูกชายซึ่งเป็นเด็กดีของแม่มาตลอดอย่างเขาจะไม่รู้ได้อย่างไรว่า คุณนายสร้อยสนไม่กินกาแฟ กินแต่ชาหรือไม่ก็น้ำผลไม้ไปเลย พอเห็นแม่ทำท่าอึกอักเขาเลยหรีตามองอย่างสงสัย

“หรือว่าแม่นัดใครไว้”

“ก็...นัดลูกเพื่อนแม่ที่ทะเลาะ น่องเป็นหมอพันเหมือนดลเลย แล้วน่องก็อยากเรียนต่อสาขาเดียวกับดลด้วย แม่เลยคิดว่าน่าจะให้คุยกัน”

‘ให้คุยหรือให้ดูตัว เอาจริงๆ’ ธนดลคิดอย่างเหนื่อยใจ

เขากลับมาเมืองไทยยังไม่ถึงเดือน แต่ต้องไปดูตัวกับบรรดาลูกสาวเพื่อนของแม่ไม่ต่ำกว่าห้าคนแล้ว บางคนเคยเห็นหน้าค่าตากันบ้างตอนเด็กๆ ก็พอจะคุยกันได้ๆ แล้วแยกกันกลับ แต่บางคนไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย

เขาก็ต้องงัดกลเม็ดเอาตัวรอด ขอตัวกลับกันให้วุ่น

“แม่ครับ”

พอโดนเรียกด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ คุณนายสร้อยสนก็รีบออกตัวว่า “คนนี่เขาอยากปรึกษาตลอดจริงๆ ไม่เกี่ยวกับที่แม่อยากให้ดลไปดูตัวอะไรนะ อีกร้อยอย่างเขาเป็นรุ่นน้องของดลด้วย แม่จำได้ว่าจบที่เดียวกับดล”

“โสดไหมครับ”

“โสด อ๋อ! แต่น้องเขารักเรียนไง เรียนจบก็ไปใช้ทุนที่ต่างจังหวัดเลย กลับมากรุงเทพฯ แค่นี้แหละครั้ง ดลอย่ามาจับผิดแม่ได้ไหม”

ชนดลพิจารณาสีหน้าของแม่แล้วอยากจะได้บอกให้กองฟ้าวว่า แม่ของเขาช่างเป็นคนที่ไม่โกหกไม่เก่งเสียจริงๆ ดูก็นึกว่าอยากจะใช้โอกาสนี้ให้เขาดูตัว แต่ในเมื่อเขาไม่รู้จักอีกฝ่ายแถมจะมาถามเรื่องเรียน เขาก็ยังไม่ขอสรุปว่า “น้อง” คนนั้นของแม่จะไม่ได้สนใจมารับตำแหน่งคู่ตัวของเขาแล้วกัน

“ดลก็ยังไม่ได้ว่าอะไรนี่ครับ เรื่องเรียนถ้ามีอะไรให้ดลช่วยได้ ดลก็ช่วย”

“ดีมาก สมกับเป็นเด็กดีของแม่ ถ้างั้นเดี๋ยวแม่โทร. ไปบอกทางรุ่นก่อน”

“เดี๋ยวๆ ครับแม่ แล้วบ้านเขาอยู่ใกล้โรงพยาบาลนั้นหรือครับ ถึงได้นัดที่เลิควิชาญเวช ถ้าเขาไม่สะดวกเราก็...”

สร้อยสนที่รีบลุดไปหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองหันมามยิ้มแล้วตอบว่า “สะดวกๆ บ้านธนิญอยู่ใกล้โรงพยาบาลนั้น ตอนมาเรียนนายธนิญถึงได้ฝากงานให้มาทำคลินิกพิเศษของโรงพยาบาล ฮัลโหล...ววรรณหรือ พี่เอง สร้อย จ๊ะ...”

ชนดลมองตามหลังสร้อยสนที่ดูดีใจอย่างมากที่จัดการนัดหมายสำเร็จก่อนจะหันมามองผู้เป็นพ่อแล้วถามว่า

“พ่อครับ ธนิญนี่ใคร”

ธาดาที่กำลังจิ้มเต๋อโมชั่นหนึ่งเข้าปากตอบว่า “น้องรหัสของแม่น่ะ

ก๊วนนี้สนิทกันมาก แม่เราเคยเป็นแม่สื่อให้ธนิจนได้แต่งงานกัน”

“แล้วที่ว่าฝางงาน คุณธนิคนนี้เขาเป็นหมอหรือ” ธนตลอดถามไม่ได้ เพราะเลศวิชาญเวชเป็นโรงพยาบาลเอกชน ถึงบอกว่าจะฝางงานให้ แต่ทันตแพทย์ที่ไม่ใช่แพทย์เฉพาะทางจะเข้าทำงานในโรงพยาบาลเอกชนนั้นไม่ง่าย ถ้าไม่ใช่ว่าเส้นใหญ่หรือเก่งพอตัวก็คงยาก

“ครอบครัวธนิกว้างขวางในวงการแพทย์อยู่นะ แ่ฝากลูกสาวทำงานไม่น่าจะยาก ว่าแต่เราเถอะ ถามจริงๆ ทำไม่ถึงยังโสด หรือยังตัดใจไม่ได้”

ธนดลสบตาพ่อแล้วหัวเราะ ถึงแม่ของเขาจะไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงเลิกกับฉัตรวิริย์ แต่เขาไม่เคยมีความลับกับพ่อ แถมนอนที่มีปัญหาพ่อของเขานี้แหละที่ช่วยปลดล็อกทำให้เขาปล่อยวางได้

“ถ้าตัดใจไม่ได้ก็โง่เต็มที่แล้วครับ หลายปีมานี้ผ่ายนั้นก็ชื่อย่อย ตอนนั้นเธอเป็นดอกฟ้าไปแล้ว หมาวัดอย่างผมก็ต้องใช้ชีวิตของตัวเองต่อไป” แม้จะพูดที่เล่นที่จริง แต่ความจริงคืออะไรเขารู้ดี

ธาตามองรอยยิ้มลูกชายแล้วได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอา

“อย่าให้เข้าตำราโดนูกัดครึ่งเดียว เห็นเชือกก็ยิ่งกลัวก็แล้วกัน แม่แกคงหมดหวังเรื่องหลานแน่ๆ”

ธนดลหัวเราะซ้ำคำเปรียบเปรยของพ่อ แล้วเปลี่ยนเรื่องคุยไปเป็นเรื่องอื่น จนกระทั่งกินของหวานหมดเขาจึงช่วยไม้ยกจานซามทั้งหมดไปยังห้องครัว

“ตกลงน้องจะมาเจอเราตอนประมาณบ่ายสองนะ ก็พอดีแหละ เพราะพ่อมีนัดตอนบ่ายโมงครึ่ง”

“ได้ครับ ว่าแต่ที่ว่าจบที่เดียวกับดลเนี่ย รุ่งไหนครับ แม่รู้ไหม”

สร้อยสนคิดอยู่ไม่นานก็บอกว่า “น้องอ่อนกว่าดลสี่ปีนะลูก ชื่อสตางค์”

“ชื่อจริงหรือชื่อเล่นครับ” ธนดลถามกลับอย่างประหลาดใจ ไม่ใช่

ประหลาดใจว่าชื่อแปลกนะ แต่เพราะหากเป็น ‘สตางค์’ คนเดียวกับที่เขา
คิด โลกก็คงจะกลมเกินไปแล้ว

“ชื่อเล่น หนูตังค์ อายุน้อยกว่าลูกสี่ปี ชื่อจริง อิม ชื่อ ธนสร...”

“ศรีสุริยศาสตร์” ธนดลพูดนามสกุลของเธอต่อให้ แล้วส่ายหน้าอย่าง
เหลือเชื่อ

“อ้าว ดลก็รู้จักนี่” สร้อยสนอทานอย่างดีใจ แทบไม่อยากเชื่อว่าเด็ก
ที่เธอหมายตาไว้นั้น ลูกชายจะรู้จักกันมาก่อน อย่างนี้เรียกว่าพรหมลิขิตได้
หรือเปล่า

मु้มปากของธนดลเกือบจะยกขึ้นด้วยเพราะซ้ำ แต่ในลำคอเขากลับ
ไปมีเสียงหัวเราะหลุดออกมา ชายหนุ่มไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองแสดงสีหน้าแบบ
ไหน แม้แต่ในใจเขาเองก็ยังเป็นความรู้สึกที่ยากจะบรรยายได้จริงๆ

ธนสร ศรีสุริยศาสตร์ เป็นคนที่เขารู้จักจริงๆ แถมเป็นรุ่นน้องที่จบ
จากมหาวิทยาลัยของเขาด้วย ที่สำคัญเธอยังเป็น ‘เหลนรหัส’ ที่เขาไม่ค่อย
ได้สนิทนัก แต่วามารู้จักกันเพราะสายใยที่กลายเป็นตลกร้ายที่สุดเรื่องหนึ่งใน
ชีวิตเขาเลย

หญิงสาวคนนั้นเป็นคนรักของผู้ชายที่อดีตคนรักของเขาไปคบซ้อน
ด้วยในตอนนั้น และยังคงเป็นคนรักคนปัจจุบันของอดีตคนรักของเขา

ผู้เสียหายร่วมกับธนดลเมื่อสิบปีก่อน...น้องสตางค์

๒

ปริบทา

“เออ บ้านกูที่แอ่งสินธุเสร็จละ วันหยุดยาวนี้กูเลยจะลงกรุงเทพฯ มึงมากินข้าวบ้านกูไหม”

“ต้องไปดิอะ ไม่ได้คิดถึงมึงนะ กูคิดถึงพี่ชว” ธนดลตอบกลับด้วย น้ำเสียงยืยานขณะพับเสื้อผ้าที่ไม้เก็บมาให้เขาเมื่อเย็น บ้านหลังนี้มีแม่บ้าน ก็จริง แต่ถ้าเป็นไปได้สร้อยสนก็อยากให้ลูกดูแลตัวเองได้ ดังนั้นในวันหยุด หากมีอะไรที่ทำเองได้ก็จะให้ทำเอง แถมตอนเรียนอยู่อเมริกาธนดลก็ต้องพับผ้าและเก็บห้องเองจนชินแล้ว

“เมียกู ห้ามยุ่ง อีจกาคอนอื่นก็หาเมียดิ”

ธนดลหัวเราะอย่างขบขันที่ยั่วเพื่อนขึ้น อธิษฐ์นี่อะไรก็ดีหมด เสียอย่างเดียวคือ หลังจากแต่งงานแล้วหลงเมียมาก หวงมาก ถึงจะปากเก่งกับเขาแต่ความรักนี่ของจริงแน่นอน

“ถ้ากูมีเวลาหาหาไปนานแล้ว มึงเห็นชีวิตกูมะ เรียน เรียน แล้วก็เรียน”

“สมน้ำหน้า ก่อนไปอเมริกาก็เห็นเอาแต่บอกว่าความศิวิไลซ์ชั้นรอมึง

อยู่ ที่นี้เป็นไงละ กลับมาแก๊งก์ หาเมียยากไปอีก”

“ใครว่าแก เขาว่าผู้ชายเริ่มต้นชีวิตที่สามสิบไว้ย ูเพิ่งสามสิบสอง อีกอย่างถ้ากูแก่ มึงก็แก่”

อริษฐ์หัวเราะขำที่โดนย่น พวกเขาเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง จนกระทั่งเรียนจบก็ยังติดต่อกันตลอด เรียกว่าเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของเขา เลยก็ว่าได้

ไม่ว่าจะเป็นตอนที่เขาเฝ้าหรืออริษฐ์เฝ้า พวกเขาไม่เคยผ่านมันมาด้วยกันหมดแล้ว

“เออ อริษฐ์ มึงจำเหตุการณ์สของกูได้ปะ”

“อืม แฟนของไอ้เหี้ยนั่น”

พอได้ยินคำก่นด่าจากปากนักเรียนตัวอย่างอันดับหนึ่งชนดลก็หัวเราะ ร่าอย่างขบขัน อริษฐ์เป็นคนประนีประนอมมากกว่าเขาเสียอีก ใครที่โดน คนแบบนี้ด่าได้ขนาดนี้ มันต้องแยจริงๆ

“เออ ฟรุ้งนี้กูจะไปเจอเขาอะ”

“ไปเจอทำไมวะ”

ชนดลลุกขึ้นยกกองผ้าที่พับแล้วไปเก็บใส่ลิ้นชักพลางตอบว่า “แม่กู หนดี้ให้”

“ดูตัว?”

“คล้ายๆ อย่างนั้น”

“เวร”

“หึๆ น้องเขาเลวร้ายขนาดมึงไม่ยอมยกให้กูไปเจอเลยเหรวะ”

“ไอ้บ้า! กูสงสารน้องมากกว่าไว้ย”

“โหย นี่มึงเพื่อนกูจริงปะเนี่ย”

อริษฐ์หัวเราะเสียงดังแต่ไม่ยอมตอบ

ชนดลกลับมาพูดจริงจังว่า “แม่กูคงอยากจับคู่ให้นะ ไม่ใช่ว่ากูไม่ สนใจเขา แต่เขาก็ไม่สนใจกูด้วย ที่นัดมาเจอกันอาจเพราะน้องอยากจะเข้า

เรียนเรสลิเดนซ์^๑ ที่นั่นละ”

“พรอส^๒ อะนะ”

“ก๊วยบคัลยี่มั้งมึง แหม”

“เออๆ งั้นก็ให้คำแนะนำดีๆ นะมึง เพราะตอนนี้เขาไม่ใช่แค่น้องรหัส
มึง แต่เป็นหมอรุ่นน้องในจังหวัดกูด้วย”

ชนดลเลิกคิ้ว “เอาจริง? นี่น้องไปใช้ทุนจังหวัดมึงหรอวะ”

“เออดี เขาเป็นหลานของพี่ดา เอ่อ มึงคงจะไม่รู้จัก พี่ดาเป็นรุ่นพี่
หมอฟันโรงพยาบาลที่พี่ทำงานอยู่ ตอนเลือกมาใช้ทุนเลยเลือกจังหวัดกู
ตอนนี้ทำงานอยู่โรงพยาบาลเดียวกับพี่กร”

“เดี๋ยวกๆ พี่ดาคนเดียวกันกับที่เป็นเมียพี่ด้วงปะ”

“แม่น่ คุณหมอกนกดาารินคนนั้นนั่นแหละ”

“โลกกลมโคตร” ชนดลพิมพ์

“ยิ่งกว่ากลม มึงก็รู้ จังหวัดกูไม่มีสเปกพรอส แล้วแม่กงของกระทรวง
อันใหม่ไม่อนุญาตให้หมอในโรงพยาบาลชุมชนเรียนเรสลิเดนซ์ เรียนได้แต่
ปริญญาโทหรือไม่กี่โพสท์เกรด^๓ น้องก็เลยยอมย้ายเข้าโรงพยาบาลจังหวัด
เพื่อเอาทุนนี้เลยนะ”

ชนดลโห่ร้องในใจอย่างนึกชื่นชม “แสดงว่าเอาจริง แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่า
จะสอบผ่านหรือเปล่า”

“ถามว่ามีคนไปเรียนหรือเปล่าหะอะ ใช้ว่าภาคมึงจะอยากมีคนเรียน
เยอะ ไม่งั้นมันจะขาดคนอยู่อย่างนี้ไหม”

“หึๆ พูดยขนาดนี้ก็คือนอยากให้อ่านใช้เส้นรับน้องมึงใช้มะ”

^๑ แพทย์ประจำบ้าน หรือชื่อเรียกแพทย์ หรือทันตแพทย์ที่เรียนหลักสูตรหลังปริญญาตรีเพื่อเป็น
แพทย์เฉพาะทาง

^๒ Prosthodontics หนึ่งในสาขาของทันตกรรมบูรณะ เรียกเป็นภาษาไทยว่า ทันตกรรมประดิษฐ์
เป็นสาขาที่เกี่ยวกับฟันเทียม

^๓ Postgraduate คือประกาศนียบัตรชั้นสูง

“ก็น้องมึงด้วย ถ้ามึงจริง หน้าอย่างมึงใช้เส้นกับเขาด้วยหรอ มีอาจารย์ผู้ใหญ่อีกเยอะเยะ”

ธนดลรับคำในลำคอเพราะรู้ว่าเพื่อนพูดเรื่องจริง การสอบเข้าเรียนต่อเฉพาะทางในปัจจุบัน นอกจากมีอัตราการแข่งขันสูงแล้ว กระทรวงยังตั้งเงื่อนไขไว้สูงลิ่วเพื่อคนที่เรียนไว้ให้หมอที่เรียนจบแล้วยอมไปทำประโยชน์ให้พื้นที่ที่จำเป็นก่อน ยิ่งไปกว่านั้นยังกำหนดกฎเพื่อให้สิทธิ์แก่ทันตแพทย์ที่อยู่ในโรงพยาบาลใหญ่ก่อนโรงพยาบาลเล็กด้วย ทั้งนี้เพื่อเพิ่มอัตรากำลังทันตแพทย์เฉพาะทางในโรงพยาบาลใหญ่

ในมุมมองของธนดล การทำแบบนี้มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือหมอเฉพาะทางจะอยู่ในพื้นที่มากขึ้นเพราะมีสัญญาบังคับ แต่ข้อเสียก็คือหมอซึ่งทำงานประจำในพื้นที่อยู่แล้วและเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นจำเจก็อยากจะพัฒนาความรู้ตัวเองให้ตรงจุดกับปัญหาที่มีในพื้นที่ตน แต่ดันไปเจอกับข้อจำกัดที่ต้นสังกัดของตัวเองเป็นโรงพยาบาลเล็กเสียนี้ ก็เลยเสียประโยชน์ไปอย่างน่าเสียดาย อย่างรุ่นน้องคนนี้จำเป็นต้องย้ายไปอยู่โรงพยาบาลใหญ่เพื่อให้ได้สิทธิ์ใช้ทุนตามกฎหมายที่กระทรวงกำหนด

“แต่ถ้ามึงใช้เส้นได้ กูก็อยากให้มีเลือกน้องโดยไม่ต้องเอาต้นสังกัดมาเป็นตัวตัดสินวะ โรงพยาบาลตงผกาที่พี่กรอยู่นะเป็นโรงพยาบาลประจำอำเภอ พื้นที่อำเภอนี้มันก้ำกึ่งเพราะเดินทางไปตัวเมืองพิษณุโลกไกลกว่าเข้ามาโรงพยาบาลประจำจังหวัด คนที่นั่นเลยยอมเสียเงินมากกว่ามารักษาในโรงพยาบาลตามสิทธิ์ของตัวเอง”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการมีหมอเฉพาะทางวะ”

อริษฐ์ทำเสียงจิกจิกในลำคอเหมือนรำคาญ แต่ธนดลรู้ว่าอริษฐ์ใจเย็นพอที่จะอธิบายให้เด็กนอกซึ่งไม่เคยลงพื้นที่ในชุมชนต่างจังหวัดอย่างเขาเข้าใจได้

“ก็หมายความว่าคนในพื้นที่จะได้ประโยชน์มากกว่าไง ถ้าโรงพยาบาลประจำอำเภอสามารถดูแลให้การรักษาเองได้ คนใช้ที่มีเงินจ่ายก็ไม่ต้องถ่อ

ลังขารไปถึงโรงพยาบาลประจำจังหวัดที่พิษณุโลก แม้จะได้สิทธิ์รักษาฟรี แต่ก็ต้องเสียทั้งเวลาและค่าเดินทางไปไกลกว่าไหน ส่วนคนที่ไม่มีเงินก็สะดวกใช้บริการการรักษาที่โรงพยาบาลนี้ได้เลย โดยไม่ต้องส่งตัวคนไข้ให้เดินทางไปเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลประจำจังหวัดให้ยุ่งยาก”

“อืม เข้าใจละ แต่ถ้าน้องสตาจ์ชอบพรอสจริงๆ ไม่จำเป็นต้องเรียนเรสลิเดนซ์ก็ได้เนี่ยหว่า เกล็นในพื้นที่ที่น้องทำงานอยู่ ความรู้แค่ระดับโพสท์-เกรด หรือถ้าอยากเรียนเพื่อเอาใบรับระดับข้าราชการก็เป็นปริญญาโทก็ได้”

“มึงไม่เข้าใจ ไอ้เรื่องปรับระดับหรือเคสยากอะไรนั้นมันก็ได้อยู่ แต่ในมุมมองของหมอที่ประจำอยู่ในพื้นที่กันดารอย่างกูกลับมองว่า กูต้องเรียนในสิ่งที่ทำให้กูควบคุมความเสี่ยงได้สูงสุด ไม่งั้นกูจะถ่อไปเรียนเรสลิเดนซ์-คัลถึงชลบุรีทำไมวะ ที่กูไปเรียนก็เพราะกลัวจะเกิดเหตุที่ไม่คาดฝันขึ้นเมื่อคนไข้อยู่ในมือแล้วก็ต้องรักษาเดี๋ยวนั้น จะรอให้ส่งตัวคนไข้ไปหาหมออื่นอีกมันหนักที่ไหน”

ไดยีนอย่างนั้นชนดลก็ใจหายวาบ เขาทำงานอยู่ในพื้นที่ที่มีเครื่องมือและแพทย์ผู้เชี่ยวชาญพร้อมเสมอ จึงไม่เคยคิดเลยว่าในพื้นที่ที่เดินทางลำบากนั้นต้องการแพทย์เฉพาะทางมากแค่ไหน

“อีกอย่าง มึงเคยเจอไหม คนไข้ที่รู้ตัวว่าต้องรักษาแต่ไม่มีค่าเดินทางไปรักษาอะ เวลาเจอคนไข้แบบนี้ กูโคตรปวดใจเลย เขาเดินเข้ามาหาหมิงทำกิโย แต่มึงบอกเขาว่าผมรักษาไม่ได้ครับ บ้าเดินต่อไปอีกสิบกิโยเพื่อไปหาหมอที่ตัวจังหวัดนะ อย่างงี้มันได้หรือ ไม่ต้องคิดต่อกูก็รู้แล้วว่าคนไข้จะเลือกอะไร”

“เขาก็เลือกไม่รักษานะสิ” ชนดลเอ่ยเสียงเบา

“ในความคิดกูนะ หมอเฉพาะทางก็จำเป็นกับทุกโรงพยาบาลนั่นแหละ ที่อยู่ส่วนกลางมากก็เพราะเคสยากๆ ไปสุ่มรวมกันตรงนั้น แต่ก็ต้องแบ่งให้มาอยู่ด่านหน้าบ้าง เพราะบางพื้นที่มันส่งต่อไม่ได้ไง”

“แล้วนี่น้องเขาทำเรื่องย้ายหรือยัง”

“น่าจะยัง แต่มีการพูดคุยกันแล้ว เพราะเป็นการย้ายภายในจังหวัด ใจ ไม่ยุ่งยากมาก แต่เท่าที่ได้ยินจากพร น้องไม่อยากย้ายหรอก แต่ก็กลัวว่าถ้าต้นสังกัดไม่ได้เป็นโรงพยาบาลทั่วไปแล้วจะเสียเปรียบผู้สมัครเรียนคนอื่น”

“อืม น้องเขาจะสมัครปีนี้ใช่ไหม”

“คงงั้น ตกลงมันจะช่วย?”

“ช่วยอะไรละ ภูแค่รู้ว่าปีนี้อาจมีผู้สมัครเรสลิเดนซ์ไม่ครบตามจำนวนที่ต้องการด้วยมั้ง เพราะอีกทีหนึ่งเขาเปิดรับเยอะ แถมชื่อเสียงดีกว่าอย่างว่าแหละ ก็ที่นั่นเขาเด่นเรื่องนี้ มอเรามันเก่งภาคอื่นนี่หว่า สองสามปีมานี้คนสมัครไม่เต็มตลอด ถ้าน้องไม่ได้เลือกกว่าอยากไปที่อื่นก็อาจมีสิทธิ์นะ”

“ดี งั้นมันก็ช่วยแนะนำน้องด้วยแล้วกัน น้องมันตั้งใจมาก ลุยสุดตัวเลย พี่รบกวนว่าสามปีมานี้ น้องมันทำฟันปลอมไปเกือบพันเคสแล้ว”

“พูดเป็นเล่น!”

“ไม่เล่นละ อันนี้นับแบบรวมๆ ทั้งหมดนะ ทั้งแบบบางส่วนแล้วก็ทั้งปาก”

“แค่ฟันเทียมถอดได้หรือ” ธนดลถามอย่างสนใจ

ในฐานะของหมอในเมือง ฟันเทียมถอดได้เป็นเคสที่หายาก แต่การที่รุ่นน้องทำเคสฟันเทียมไปจำนวนมากขนาดนั้น บางทีเธออาจจะเก่งกว่าเขาแล้วก็ได้

“ใช่สิครับคุณหมอธนดล คิดว่าที่นี่มีเคสรากฟันเทียมเป็นพันเคสหรือ”

ธนดลได้แต่หัวเราะกับความช่างจิกกัดของเพื่อน พอโตขึ้น มุมมองต่ออาชีพของพวกเราเปลี่ยนไป แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนไปเลยก็คือ เขากับอธิษฐ์ยังคงยึดมั่นที่จะเป็นหมอที่เก่งเพื่อคนไข้ ไม่ใช่เพื่อเงิน เพราะเราเชื่อว่า トラบได้ที่เราทำเพื่อคนไข้ เราจะไม่อดตายแน่นอน แค่นั้นก็น่าจะ

พอแล้ว

“จันทิยพวงนี้กูคุยกับน้องแล้วได้เรื่องยังงั้นจะโทร. บอกมึง ว่าแต่ วันหยุดยาวที่มึงว่าจะกลับเนี่ย มึงจะกลับมาตั้งแต่วันศุกร์เลยหรือเปล่า”

“เออ กูจะกลับวันศุกร์ วันเสาร์มากินข้าวที่บ้านกูปะล่ะ จะได้คุยกัน ยาวๆ”

“ได้ จันทิยเสาร์กูไปหาแต่เช้า”

“โอเค แล้วเจอกัน”

ชนดลวางสายจากเพื่อนแล้วทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาที่ปลายเตียง กด รีโมตเพื่อเปิดโทรทัศน์ดูกีฬาช่องโปรต แต่สมองเขากลับนึกถึงคนที่ต้องเจอ วันพรุ่งนี้

ในความทรงจำเขานึกหน้าคนสรไม่ออกแล้ว อย่าว่าแต่เสียงเลย แม้ เพียงแค่เสียงเกี่ยวกับเธอคนนั้นในฐานะเพื่อนสนิท เขายังไม่มีความทรงจำ ใดๆ เลย

“อืม จำได้ว่าเราไม่ได้ไปงานเปิดตัวสายรหัส แล้วยังไม่ได้ไปงานเลี้ยง สายด้วย โห เราเป็นรุ่นพี่ที่แย่งจะ” ชนดลบนั่นเอง และตั้งใจจะทำ หน้าที่เป็นปฐพีให้เธออย่างดีที่สุดเป็นการชดใช้ก็แล้วกัน

ทำให้ในช่วงเวลาที่ดาวตก

ฉันจึงไม่เคยได้ลืมตา

มันกำลังภาวนาหลับตาลงเพื่ออธิษฐานให้เธอคืนกลับ

เพราะเธอไม่กลับ

ไม่กลับมาฉันทนเกินไป^๔

^๔ เพลง : “พริบตา” ศิลปิน : BIRD THONGCHAI X STAMP เนื้อร้อง/ทำนอง : อภิวัชร เอื้อถาวรสุข

ทันทีที่ชนดลเดินนำแม่เข้าร้านกาแฟภายในโรงพยาบาลเลิควิชานุเวช ชายหนุ่มก็ฮัมเพลงที่ติดหูตั้งแต่ฟังครั้งแรกอย่างไม่ตั้งใจ ในความรู้สึกเขา เพลงนี้แม้หลายคนจะบอกว่าเนื้อเพลงออกจะเศร้า แต่สำหรับเขากลับรู้สึกถึงความหวัง

เพราะหากเราภาวนาให้เธอคนนั้นหวนคืนมา แต่มันไม่มีทางเกิดขึ้น สิ่งที่เราทำได้ก็เพียงแค่อึดใจ หายุดการภาวนาแล้วก้าวเดินต่อไปเท่านั้น นั่นคือสารที่ชนดลได้จากการฟังเพลงนี้ครั้งแรก และมันก็กลายเป็นเพลงโปรดของเขาด้วย

“นั่นไงน้อง แม่เดินไปก่อนนะ ดลสั่งชาพีชร้อนให้แม่ด้วย” สร้อยสนเอ่ยพลางเดินตรงไปยังที่นั่งที่อยู่ในสุดของร้าน ที่ซึ่งหญิงสาวเจ้าของทรงผมสั้นที่เซตเป็นลอนสวยนั่งหันหลังให้ประตูร้าน

“เห็นแคข้างหลังก็จำได้แล้วเธอ สุดยอดไปเลยแม่เรา” ชนดลแซวแม่ไล่หลังไป แต่คุณนายสร้อยสนก็ไม่หันมาตอบโต้ลูกชาย ชายหนุ่มเลยเดินไปต่อแถวเพื่อรอสั่งเครื่องดื่ม

“ชาพีชร้อนกับอเมริกาโน่ร้อน กินที่นี้ครับ”

หลังจากชำระเงินเสร็จชายหนุ่มก็ถอยห่างไปยืนรอรับเครื่องดื่มพลางเหลือบมองแม่ที่นั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเยื้องไปทางซ้ายมือของหญิงสาวแน่นอนว่าการทำอย่างนั้นก็เพื่อเว้นที่นั่งตรงข้ามเธอคนนั้นไว้ให้เขา

“ແບບຈິງໆ ມ່າເຮົາ”

“เครื่องดื่มได้แล้วค่ะคุณลูกค้า”

ชนดลรับถาดเครื่องดื่มแล้วเดินตรงไปยังโต๊ะที่แม่กับคุณัดหมายของเขานั่งรออยู่ สร้อยสนยกมือขึ้นส่งสัญญาณให้เขาเล็กน้อยพร้อมรอยยิ้มกว้าง แต่หญิงสาวที่นั่งหันหลังให้กลับไม่แม้แต่จะหันมามอง ชนดลก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้รับการต้อนรับอย่างยินดีปราศจากเหล่านรหส์ที่เขาทิ้งขว้างหรอก เธอเป็นอย่างนี้ก็ดีเสียอีก เพราะจะได้ไม่ทำให้เขาต้องรู้สึกผิดมากเกินไป

“ซาครับแม่” ธนดลเอ่ยขณะยกแก้วชาร้อนวางตรงหน้าแม่ จากนั้นก็ยกแก้วกาแฟของตัวเองออกจากถาดแล้วนั่งลง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเพื่อสบตากับคุณดของเขาสีที่

ดวงตาของธนดลกวาดมองตั้งแต่ผิวของแผ่นอกสีขาวที่เห็นอยู่รำไรใต้เสื้อเซ็กซี่ขาวผ้าชีพริวซึ่งสวมทับเสื้อกล้ามสีน้ำเงิน มาจนถึงลำคอซึ่งไร้เครื่องประดับ เรื่อยมาถึงคางมนและริมฝีปากที่ทาลิปสติกสีชมพูอมส้ม จมูกเธอโด่งเป็นสันนิดหน่อย ดูน่ารัก จนกระทั่งมาถึงดวงตากกลมโตสีน้ำตาลเข้ม

ในเสี้ยววินาทีนั้นอยู่ๆ หูของเขาก็เหมือนกับได้ยินเสียงเพลง “พริบตา” ที่เขาชอบ มันวนซ้ำท่อนแรกของเพลงอีกครั้ง

ทุกครั้งที่เราว่าดาวตกทั้งโลกจะมองเห็นฟ้า
รอคอยอยากเห็นชั่วพริบตาที่ดาวลงมาบนนั้น
ก็สิบร้อยพันปีจะมีสักหนึ่งครั้ง
มีแค่เสี้ยววินาทีที่เราจะเห็นมัน

ดวงตาของเธอเหมือนกับดาวตกดวงนั้น มันร่วงหล่นลงมาจากฟ้า มันทั้งสวยงามและดูมีมนตร์ลึกลับจนเขาอยากกลับตาลงเพื่ออธิษฐาน

‘แต่จะอธิษฐานขออะไรละ’

ธนดลคิดช้าๆ กับตัวเองพร้อมกับกะพริบตาเพื่อเรียกสติ เพราะคงไม่ดีแน่ถ้าเขาจะเสียกิริยากับผู้หญิงที่น่ารักขนาดนี้ ที่สำคัญเธอเป็นทั้งรุ่นน้องและว่าที่ลูกศิษย์ของเขาด้วย

พีบ!

เพียงเสี้ยววินาทีที่เปลือกตาเขาปิดและเปิดขึ้น เสียงเพลงที่ดังอยู่ในหัวเขาก็หายไปแล้วถูกแทนที่ด้วยเสียงอันแสนคุ้นเคยจนเขาแปลกใจที่ได้ยินมันอีกครั้งในคาเฟ่แห่งนี้

“...โดยทั่วไปสาเหตุการเกิด Irritation Fibroma^๕ คือการได้รับ Trauma^๖ ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดจากฟันปลอม อีกสาเหตุก็คือเกิดจากการถูกรบกวนเนื้อเยื่อบริเวณนั้นแบบเรื้อรัง โดยสิ่งรบกวนก็อาจจะเป็นคราบจุลินทรีย์ คราบหินปูน หรือสารเคมีบางชนิด ในกรณีศึกษาของเราผู้ป่วยไม่มีประวัติการเกิดทอมมา ไม่ได้ใส่ฟันปลอม...”

ชนดลเบิกตาโตจนแทบกลืน ก่อนหลับตาลงอีกครั้งแล้วลืมขึ้นใหม่ แต่ภาพตรงหน้าก็ไม่เปลี่ยนไปเลย ตรงหน้าเขาคือห้องเรียนเล็กเซอร์ในคณะคนที่ยื่นพรีเซนตารายงานอยู่คือ อธิษฐ์ เพื่อนรักของเขา และเขาแน่ใจว่าต่อให้มันมีเครื่องบินที่เร็วกว่าเสียงเกิดขึ้นบนโลกแล้ว ก็คงไม่มีทางพาคนที่อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ หลายร้อยกิโลเมตรมาที่คาเฟ่ที่เขา นั่งอยู่ได้เพียงแค่พริบตาเดียวได้

พอเขาก็มหันหลังมองบนโต๊ะเล็กเซอร์ตรงหน้าตัวเองก็พบเอกสารการเรียนซึ่งพรีนตตามรูปแบบของไฟล์ฟาวเวอร์พอยต์และหน้าเอกสารที่เปิดหราอยู่คือเรื่องที่กำลังบรรยายอยู่ ณ ขณะนี้ ซึ่งเป็นหัวข้อที่เขาจำได้ดีว่าเป็นรายงานของอธิษฐ์ตอนเรียนปีสี่ เคสนี้อาจารย์คัดมาให้กลุ่มของอธิษฐ์ ค้นคว้าข้อมูลก่อนจะนำมารายงานหน้าห้องเรียน

ชนดลจำเคสนี้ได้แม่น เพราะคนใช้รายนี้เคยเป็นคนไข้ในคลินิกปริทันตวิทยาของเขา ก่อนจะถูกส่งไปเข้าคิวทำฟันเทียมหลังจากเตรียมช่องปากเสร็จแล้ว

“นี่คือภาพทางกล้องจุลทรรศน์ของชิ้นเนื้อที่เราตัดจากช่องปากของคนไข้ จากภาพจะเห็นได้ว่า...”

ยิ่งเห็นภาพทางคลินิกประกอบกับภาพทางกล้องจุลทรรศน์ ชนดลก็รู้สึกถึงหัวใจของตัวเองที่เต้นแรงและดังมากขึ้นเรื่อยๆ จนชายหนุ่มกลัวว่า

^๕ เนื้องอกชนิดไม่ร้ายแรงชนิดหนึ่ง

^๖ การกระทบกระเทือน

คนอื่นจะได้ยิน ชายหนุ่มพยายามตั้งสติ เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง และดึงโทรศัพท์มือถือออกมา แต่สิ่งที่ติดมือออกมากลับไม่ใช่สมาร์ตโฟน รุ่นใหม่ล่าสุด แต่เป็นโทรศัพท์รุ่นเก่าสมัยที่หน้าจอยังมีปุ่มตัวเลขไว้ให้กดโทร. ออก

ความจริงที่กระแทกหน้าเขาจนแทบหยุดหายใจ พลันนิ้วมือก็กดไปที่ปุ่มโทรศัพท์ หน้าจอสว่างวาบขึ้นแสดงให้เห็นถึงวันเดือนปีและเวลาขณะนั้น

12 DEC 2008 10:48 AM

ชนดลเกือบจะแหกปากร้องดังๆ ออกมาแต่เขายกมือขึ้นปิดปากไว้ได้ทัน คมสันต์ เพื่อนสนิทอีกคนหันมามองพลางกระซิบถามว่า

“มึงเป็นอะไร”

ชนดลส่ายหน้า แล้วก็พยักหน้า

“ตกลงมึงเป็นอะไร ทำหน้าตาอย่างกับเห็นผี”

“อ๊วย ที่กูเห็นอยู่นี้เี่ย น่ากลัวกว่าผีอีกเหอะ” ชนดลอยากด่าเพื่อนกลับไปอย่างนั้น แต่เขากลับหลุดปากพูดกับเพื่อนได้เพียง

“กูไปเข้าห้องน้ำก่อน”

คมสันต์พยักหน้า แล้วหันไปฟังอธิษฐานรายงานkestต่อ

ดีที่เป็นห้องเรียนขนาดใหญ่ซึ่งจุนักศึกษาได้เกือบหนึ่งร้อยคน และชนดลนั่งอยู่ด้านหลังสุด เขาจึงค่อยๆ ลุกขึ้นอย่างไม่กระโตกกระตาก แล้วค่อยๆ ปล่อยให้แก่อจารย์ศรีสุดา อาจารย์เจ้าของรายวิชาเป็นเชิงขออนุญาตก่อนจะเดินออกไป

พอปิดประตูห้องเลกเชอร์เขาก็วิ่งอ้าวตรงไปยังห้องน้ำที่อยู่ใกล้ที่สุด และทันทีที่ได้เห็นหน้าและการแต่งกายตัวเองที่อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว ซึ่งสอดชายเสื้อไว้ในกางเกงขาสีกาแฟและคาดเข็มขัดตรามหาวิทยาลัย ชายหนุ่มก็ผรุสวาทอย่างอดไม่ได้ว่า

“เหี้ย!”

๓

จำกำไม

ธนดลเคยอ่านบทความเกี่ยวกับการย้อนอดีตโดยอ้างคำพูดของ ไอน์สไตน์ว่า การเดินทางข้ามเวลาย้อนกลับสู่อดีตสามารถเป็นไปได้ แต่ด้วยวิธีอะไรไม่รู้ เพราะเขาจำชื่อวิธีการนั้นไม่ได้ แต่มีวิธีการโดยสรุปคือการเดินทางในเส้นทางหนึ่งไปเรื่อยๆ จนสามารถวกไปยังจุดเริ่มต้นของเวลาได้ แต่นั่นก็เป็นเพียงทฤษฎีเท่านั้น เพราะยังไม่มีใครพิสูจน์ แน่نون ธนดลก็ไม่คิดว่าตัวเองจะต้องเป็นคนพิสูจน์

‘ที่สำคัญ ถ้าจะให้ย้อนเวลาทั้งที ทำไมถึงต้องย้อนมาช่วงเวลาที่เราวยที่สูดในชีวิตด้วย’

“ตกลงมันเป็นอะไร ไม่สบายเปลว่ะ หน้าซีดๆ” คมสันต์ถามขึ้นมาหลังจากหมดคาบเรียนในช่วงเช้า

ธนดลมองใบหน้าอ่อนว้ยของเพื่อนสนิทอย่างไม่รู้จะพูดอย่างไร ถ้านี้เป็นเรื่องจริง เขาก็อยากจะตอบว่าเพื่อนและบอกให้ควบคุมอาหารการกินหน่อย เพราะอีกสิบปีข้างหน้าใบหน้าที่พอดูได้ของคมสันต์จะกลายเป็นซาลาเปาจนหาทางไม่เจอ แต่พอคิดว่าถ้าเขาพูดอย่างนั้น อีกฝ่ายต้องหาว่า

เขาบ้าแน่ๆ ชายหนุ่มเลยทำได้แคื่อยิ้มแห้งให้ แล้วตอบว่า

“กูสบายดี แค...ว่าง”

“มึงว่างได้เหวอะ ไอ้ธริชู้แม่งโดนล๊ับและอยู่หน้าชั้น มึงว่างเนี่ยนะ เพื่อนรักจริงๆ เลยวะ” คมสันต์ดำกระทอกกระเทียบพลางพยักพยเปิดไปทางธริชู้ซึ่งกำลังเซฟไฟล์ที่นำเสนอลงในโน้ตบุ๊กในคอมพิวเตอร์หน้าห้อง

ชนดลมองตามจึงเห็นหญิงสาวร่างโปร่งเดินเข้าไปหา เป็นเหตุให้เขาสุดหายใจเข้าลึก

‘จำได้ว่ายายมลเพิ่งตอบรับเป็นแฟนกับธริชู้ ให้ตายเถอะ ต้องมาเห็นไอ้ธริชู้วิ่งตามยายมลอีกรอบเหวอเนี่ย นี่มันคั่นไม้คั่นมือจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้นเฮ้อ แม้แต่เราเอง...’

“กลางวันนี่มึงจะกินข้าวกับพวกกูหรือจะไปกินกับแฟนมึง ถ้ามึงไปกูจะรู้ว่าตอนนี้อยู่กันหมาหัวเน่า”

ชนดลละสายตาดูจากใบหน้าที่มีรอยยิ้มโง่ๆ ของเพื่อนสนิทมามองสีหน้าเย้ยหยันของเพื่อนสนิทอีกคนแล้วตอบว่า

“กินกับมึง เออ หรือกูมินัดกับริ้ววะ”

คมสันต์มองหน้าเหมือนเห็นผีแล้วถามว่า “นี่มึงลืมนัดริ้วหรือ เตี่ยวก็ทะเลาะกันอีกหรือก อาทิตย์ก่อนกว่ามึงจะจ้อเขาได้ ยังไม่เซ็ดอีกหรือ”

ชนดลอยากจะทำอะไรก็ไม่ได้จริงๆ ใครมันจะไปจ้อรายละเอียดชีวิตเมื่อสิบปีที่แล้วได้ สิ่งที่เหลืออยู่ในความทรงจำของผู้ชายอายุสามสิบสองปีนะก็มีแค่ว่า ตอนปีสี่เรียนหนักแค่ไหน เคสคนไข้เคสไหนยาก และเหตุการณ์สำคัญๆ เท่านั้น

“เออ กูลืมแล้ว มึงช่วยบอกกูหน่อย อาทิตย์ที่แล้วกูจ้อเขาอย่างไร” ชนดลถาม เพราะเขาต้องเร่งปะติดปะต่อข้อมูลให้เร็วที่สุด ดีหน่อยที่เขาจำพอจำได้ว่าช่วงเวลาที่มีการพรีเซนต์เคสนี้ทั้งเช้าและบ่ายไม่มีคลินิก ไม่งั้นเขาคงงงเป็นไก่ตาแตกยิ่งกว่านี้

‘ตอนเย็นค่อยกลับไปดูตารางงานแล้วค่อยๆ รื้อฟื้นความทรงจำ

แล้วกัน' ธนดลคิดอย่างปลงขณะได้ยินคมสันต์พูดว่า

“ถ้าจะลืมนานนี้ มึงเลิกกับเขาเลยดีไหม”

“ก็ได้อยู่ละ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเบา

“หา!? วะอะไรนะ”

“เอาน่า มึงอย่าลืลา ตกลงกูใช้อะไร้อเขา ให้กระเป่าปะ”

คมสันต์ยังไม่ทันตอบอธิษฐ์กับณกมลก็เดินเข้ามารวมกลุ่ม แล้วเป็นอธิษฐ์ที่พูดว่า

“วันนี้กูกับมลจะไปกินที่ทิพย์โอชา พวกมึงจะไปด้วยไหม”

ร้านทิพย์โอชาเป็นร้านอาหารตามสั่งขนาดเล็กร้านโปรดของกลุ่มพวกเขาตอนเรียนมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีอาหารหลากหลาย ทั้งแบบตามสั่งและแบบอาหารตัก มีข้อเสียเพียงอย่างเดียวคือมันอยู่นอกมหาวิทยาลัย ต้องเดินออกไปไกล ในช่วงเร่งรีบแบบนี้ไม่มีใครอยากเดินไปไกลหรอก

“ทำไมต้องออกไปไกลวะ เดี่ยวต้องกลับมาฟังพรีเซนต์ต่ออีก” คมสันต์ถาม แต่พอเห็นอธิษฐ์เหลือบมองณกมลเขาก็ไม่ยากได้คำตอบอีก

ธนดลเอ่ยช่วยแก้สถานการณ์ว่า

“พวกกูจะกินที่โรงอาหาร มึงไปเหอะ”

อธิษฐ์มองเพื่อนทั้งสองด้วยแวตารู้สึกผิด ธนดลเลยแสร้งยิ้มแล้วลากคมสันต์ออกไป คมสันต์เดินตามไปเงียบๆ จนแน่ใจว่าจะไม่มีใครได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูดจึงพูดขึ้นว่า

“กูว่า ยายมลมันคบไอ้อธิษฐ์เพราะต้องการเอาคืนไอ้รัฐ”

“อืม” ธนดลเออออโดยไม่เถียง เพราะว่าความจริงก็เป็นอย่างนั้น ณกมลเป็นผู้หญิงเห็นแก่ตัว มาคบเพื่อนเขาเพื่อไม่ให้เสียหน้าและประชดอดีตคนรักตัวเอง

“มึงว่าไอ้อธิษฐ์รู้ไหม”

“รู้”

“แล้วมึงว่าไอ้รัฐมันจะกลับมาหามลไหม”

ชนดลมองตรงไปตามทางแล้วสายตาก็ปะทะกับแผ่นหลังของคนชื่อ ‘รัฐ’ ซึ่งเดินอยู่ข้างหน้าแล้วตอบว่า

“ไม่”

คมสันต์หันมามองชนดล “มันเป็นอะไร สรุปลึงทะเลาะกับรียอีกรอบจริงๆ เหรอ”

ชนดลดึงสติตัวเองกลับมาจากความสับสนของเหล่าเพื่อนที่อยู่ในาศตอันแสนไกลมายังคนถามแล้วขมวดคิ้ว

“ถูกถามมึงอยู่เนี่ยว่าอาทิตย์ที่แล้วกูใช้อะไรอริย์”

ฉัตรวิทย์ หรือที่เจ้าตัวชอบเรียกแทนตัวเองว่าริย์ เพราะไม่ชอบออกเสียงคำว่า ‘ฉัตร’ ซึ่งฟังดูห้วนและไม่เพราะ ทั้งที่เป็นชื่อเล่นที่พ่อแม่ตั้งให้ เธอคบกับเขามาตั้งแต่เรียนอยู่ปีหนึ่ง ด้วยความที่หญิงสาวเป็นถึงดามหาวิทยาลัยจึงมีคอนัมจีบเป็นจำนวนมาก แต่ชนดลก็สามารถฝ่าด่านเหล่านั้นจนหญิงสาวตัดสินใจคบกับเขา

รักแรกของชนดลเป็นไปด้วยดี เนื่องจากเขาเป็นคนสบายๆ และเข้าใจความเอาแต่ใจของผู้หญิงพอสมควร อีกอย่างเพราะเขารักแม่มาก และทำกิจกรรมร่วมกับแม่อยู่บ่อยๆ ดังนั้นการเอาใจและตามดูแลหญิงสาวจึงไม่ได้สร้างความลำบากให้แก่เขามากนัก แต่ทุกอย่างก็ดูจะเปลี่ยนไปเมื่อฉัตรวิทย์เริ่มเข้าทำงานในวงการบันเทิง ขณะที่เขาก็เรียนหนักมากขึ้น

พวกเขาทะเลาะกันบ่อยขึ้น และยังคงเป็นเขาที่ต้องเป็นฝ่ายง้อจนเธอก่อน เธออ้างว่าไม่มีเวลา การที่เขาไม่ให้ความสำคัญแก่เวลาของเธอทำให้เขาคือคนผิด โดยเธอไม่เคยมองเห็นเลยว่า นักศึกษาทันตแพทย์ปีสี่ก็ไม่ใช่คนว่างงานเหมือนกัน

ชนดลในวัยยี่สิบสองปีไม่ค่อยฉลาดกับเรื่องพรรคนี้เท่าไร แต่เขาในวัยสามสิบสองซึ่งผ่านการทบทวนและมีประสบการณ์มากพอกลับมองเห็นชัดเจนว่า เขาตอนอายุยี่สิบสองโง่มากที่มองไม่ออกว่า เธอกับเขาอาจไม่เหมาะสมกันตั้งแต่แรกแล้ว และไม่ว่าเขาจะเข้าใจหรือไม่ลำบากต่อการ

ตามใจผู้หญิงสักคนแค่นั้น ความรักก็ไม่ใช่อะไรที่จะเกิดขึ้นได้ หากใครคนใดคนหนึ่งเอาแต่เป็นฝ่ายให้อยู่ฝ่ายเดียว

“มึงพาเขาไปกินบุฟเฟต์นานาชาติราคาหัวละหลายพัน กูยังบ่นมึงอยู่เลยว่ามีมันพวกทิ้งเพื่อน ที่กับแฟนละเบย์จิง”

“อ้อ” ธนดลรับคำขณะที่สมองพยายามดึงความทรงจำในช่วงนั้นขึ้นมาอย่างเลื่อนราง

โชคดีที่การร้องอนครั้งนี้เป็นการเล่นใหญ่ไฟกะพริบของเขา เลยทำให้ธนดลพอจะได้ข้อมูลว่าเขาในเวลานี้มีเหตุการณ์เด่นๆ อะไรบ้าง

ชายหนุ่มจำได้ว่าหลังจากเขาจัดการจ๊อบแบบยิ่งใหญ่ไป ก่อนวันคริสต์มาสไม่กี่วันเขาก็ถูกบอกเลิก และงานฉลองส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ในปีนั้นของเขาก็เต็มไปด้วยความโศกเศร้าชนิดที่เพื่อนสนิททั้งสองคนเป็นห่วง อธิษฐ์ถึงกับยอมขุดใจจนกมล ยอมทิ้งคนรักที่เพิ่งคบหา แล้วพาเขาที่ซึ่มกะทือไปทะเลกับคอมลันด์

เราสามคนกินเหล้ากันในบังกะโลเหมือนกินน้ำ พอสร้างเมาก็ลงเล่นน้ำทะเล พอหิวคอมลันด์ก็ลากเขาไปหาของกิน เรียกว่าใช้ชีวิตแบบไม่คิดอะไรตลอดวันหยุด เพราะมีเพื่อนอยู่ด้วยในช่วงเวลานั้น ธนดลจึงได้สติพร้อมกับตั้งใจว่า ต่อจากนี้เขาจะอยู่กับปัจจุบัน และทำให้ชีวิตในทุกวันนี้มีความสุข เขาจึงกลายเป็นคนแบบนั้นมาจนถึงวันนี้

‘โธ่เอ๊ย ย้อนเวลามาช่วงไหนไม่มา ดันมาในช่วงที่ชีวิตบัดซบที่สุด’ ธนดลคิดก่อนตัวเองอย่างเหนื่อยใจ

“อ๊ะ! ทำไมเด็กปีหนึ่งถึงมากินข้าวที่ร้านอาหาร โห่ มากับหนุ่มแพทยเสียด้วย”

เสียงของคอมลันด์ดังขึ้นธนดลจึงหันไปมองในทิศทางเดียวกับเพื่อน และเห็นคนคู่หนึ่ง หญิงสาวถือแก้วน้ำผลไม้ปั่นเดินนำหน้า ขณะที่ผู้ชายถือจานอาหารตามสั่งสองจานเดินตามหลังมา ถ้าเป็นธนดลคนก่อนคงมองผ่านไป แต่เพราะเขาตอนนี้ไม่ใช่ชายธนดลตอนอายุยี่สิบสองนี่สิ สายตาเขาเลย

จับจ้องอยู่ที่ใบหน้าหญิงสาวที่ถือแก้วน้ำเดินนำหน้ามา

“ธนสร ศรีสุริยศาสตร์” ธนดลเอ่ยเบาๆ

“ใช่ ภูนิกาว่ามึงไม่สนใจเหลนรหัสของมึงแล้วสิ วันเปิดสายรหัสมึงดันป่วย ภูเลยต้องเอาของขวัญไปให้น้องแทน แล้วงานเลี้ยงรับสายมึงก็ดันไปร้องยายรียอีก ตกลงมึงได้เลี้ยงน้องไปบ้างยัง”

ธนดลส่ายหน้าพลาถาคิดถึงอดีต ดูเหมือนเขากับธนสรจะไม่ค่อยมีดวงได้พบหน้ากันเลย กิจกรรมสำคัญระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้องทุกกิจกรรม เขาก็ต้องมีเหตุให้คลาดกันทุกครั้งจนไม่ได้พบเจอเธอ และเขาก็จำไม่ได้แล้วว่า ได้เจอเธอครั้งแรกเมื่อไร

‘เจอในโรงอาหารอย่างนี้หรือว่าไปเจอกันที่อื่น อืม ช่างเถอะ ถือว่าได้เจอที่นั่นละกัน’ ชายหนุ่มคิดและตัดใจจากเรื่องนี้ไปอย่างไม่ใส่ใจขณะตอบเพื่อนไปว่า

“ยัง ไปหาโต๊ะว่างกันเถอะ”

“นั่นไง ตรงที่นั่งนั้นนั่นแหละน่าจะว่างพอดี ลองไปถามน้องแล้วกัน”

ยังไม่ทันที่ธนดลจะร้องห้าม คมสันต์ก็เดินตรงไปหารุ่นน้องทันที

“น้องตังค์ ที่ว่างเนี่ยมีใครจองหรือยัง”

หญิงสาวเจ้าของดวงตากกลมโตเงยหน้าขึ้นสบตาคมสันต์แล้วคลิย้มเล็กน้อย ก่อนจะชะงักรอยยิ้มไปในวินาทีหนึ่งเมื่อเธอเบนสายตามาสบตาเขา ไม่นานรอยยิ้มบนใบหน้าก็จางหายไป แล้วเหลือบมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามเธออย่างเปลือยโผล่ การแสดงออกแบบนั้นทำให้ธนดลแปลกใจ ในอดีตเขาคิดว่าธนสรเพิ่งรู้ว่าความรักของเธออกใจก็ตอนที่ฉัตรวิริย์บอกเลิกคบกับเขาแล้ว แต่จากท่าทางที่เธอแสดงออกทางสายตาอยู่ตอนนี้เหมือนกับเธอรู้เรื่องนี้มาก่อนแล้ว

นี่รู้ทั้งรู้ว่าแฟนตัวเองคบซ้อนก็ยังทำเป็นไม่รู้ได้เนอะ เหลนรหัสเราคอนนี่ก็โง่กว่าที่คิดนะ

“ว่างค่ะ พี่สันต์จะนั่งก็ได้ค่ะ”

“ได้ ขอบใจ ไปมึง ไปซื้อข้าวกัน”

คมสันต์วางของลงจ่องที่นั่งไว้แล้วหันไปชวนชนดล ก่อนจะหมุนตัวเดินนำไปก่อน

ขณะที่ชนดลตัดสินใจเอ่ยทักทายชายหนุ่มซึ่ง ณ ช่วงเวลานี้น่าจะเริ่มเพาะปมความรักกับคนรักของเขาแล้ว

“ไ้ มึง เดือนคณะแพทย์มาทำอะไรที่คณะทันตะวะ”

อนวินยิ้มรับ “น้องตังค์อยากกินอาหารที่โรงอาหารทันตะนะ”

“กูเพิ่งรู้ว่าแพทย์ปีสี่ว่างขนาดนั้น”

รอยยิ้มบนใบหน้าของอนวินลดความสดใสลงนิดหน่อย แต่ชนดลไม่สนใจ เขาสนใจพูดเหมือนกับแซว แต่ถ้าหากเจ้าตัวจะเป็นวัวสันหลังหะก็ไม่เกี่ยวกับเขา

คนบางคนที่เหมือนซูเปอร์แมน แพทย์ปีสี่จะว่างได้อย่างไร ดูท่าการที่อนวินยอมไปรับคนรักที่ตึกเรียนรวม แล้วถ่อมาไกลถึงโรงอาหารคณะทันตแพทยศาสตร์ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับตึกเรียนรวม ก็แสดงว่าเจ้าตัวคงไปทำความผิดอะไรไว้ แล้วมาตามง้อคนรักเท่านั้น

คมสันต์ที่ไปซื้ออาหารก่อนเดินกลับมาและนั่งลงฝั่งเดียวกับอนวิน ดังนั้นที่นั่งข้างตัวชนดลก็เลยเหลือให้แก่เขา และชนดลก็ไม่คิดว่าผิดธรรมเนียมอะไรที่เขามานั่งฝั่งเดียวใกล้ๆ กับหญิงสาว เพราะไม่ใช่ว่าคู่รักทุกคู่จะชอบนั่งกินข้าวข้างๆ กันตลอด

“น้องตังค์เพิ่งเคยเจอไอ้ดลครั้งแรกใช่ไหม นี่ไปบุรุษศาสตร์จริงของน้องละ มีอะไรที่ถามมันได้ มันเก่งกว่าพี่เยอะ” คมสันต์แนะนำชนดลให้เหลนรหัสของเขาได้รู้จัก

“ขอบคุณค่ะ พี่ลึงกับพีนกก็ดูแลตังค์ดีมากฯ แล้วค่ะ”

ชนดลกลอกตาครุ่นคิดอยู่แวบหนึ่ง โอ้ นี่เขาเกือบลืมน้องรหัสกับหลานรหัสจอมแสบไปแล้ว ถึงจะทำตัวบ้าๆ บอๆ ไปหน่อย แต่หลานรหัสคนนี้ก็เชื่อถือได้ เพราะอย่างนั้นตอนที่เลี้ยงสายเขาเลยไม่ได้เป็นห่วงมาก

แต่พอนึกว่าอีกไม่ถึงสองสัปดาห์เหลนรหัสของเขาก็จะถูกแฟนตัวเองบอกเลิกคบด้วยเหมือนกัน เขาเลยอดพูดขึ้นไม่ได้ว่า

“ถึงจะดูแลดี แต่มีพี่ให้พึ่งพาหลายๆ คนก็ดีกว่าไม่ใช่เหรอ”

ชนสรมองหน้าเขาอย่างแปลกใจ ก่อนจะค้อมศีรษะให้นิดหนึ่งเป็นเชิงขอบคุณแล้วหันไปกินอาหารต่อ ไม่นานคู่รักต่างคณะก็ขอตัวลุกจากไปก่อน ทั้งให้คมสันต์มองตามไปอยู่สักพัก แล้วจึงหันมาพูดกับชนดลว่า

“นึกไม่ถึงว่าเหลนรหัสมึงจะคว้าเดือนมหาวิทยาลัยของรุ่นเราไว้ได้ นี่เรียกว่าเก่งสมกับเป็นเด็กในสายรหัสเดียวกับมึงเลย”

ชนดลมองตามหลังคนทั้งสองไปจนลับตาแล้วส่ายหน้าซ้ำๆ

“สมกับเป็นสายรหัสเดียวกันนะใช่ แต่ไม่เก่งหรอก”

“พูดอะไรของมึง ฟังไม่เห็นรู้เรื่อง”

“มึงไม่ต้องรู้เรื่องหรอก รีบกินเร็วๆ เดียวขึ้นเรียนไม่ทัน”

ความโชคดียของชนดลคือกลุ่มของเขาได้ฟรีเซนต์งานของรายวิชานี้ไปแล้ว นั่นจึงทำให้วันแรกของการย้อนเวลากลับมาเป็เด็กปีสี่ของเขาไม่โหดเกินไปนัก แถมเขายังมีเวลานั่งวางแผนชีวิตระหว่างฟังเพื่อนฟรีเซนต์จนกระทั่งหมดวัน

ชายหนุ่มตั้งใจรีบกลับบ้านเพื่อไปดูตารางชีวิตของตัวเอง แต่เขายังขับรถไม่ทันถึงบ้านเลยโทรศัพท์ของเขาก็กดขึ้น พอเหลียวเห็นชื่อคนที่โทรเข้ามาเขาก็แทบผงะ

ที่รักของดล

ชนดลเอื้อมมือไปหรีเสียงเพลงที่ตั้งจากวิทยุอย่างงอแงงะเล็กน้อย เพราะจำไม่ได้ว่าปุ่มหรีเสียงมันอยู่ตรงไหน เสร็จแล้วจึงเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มาเพื่อกดรับสาย จะได้ว่าเบอร์นี้เป็นใคร

“โหย ภูเคยตั้งอะไรเหยๆ แบบนี้ด้วยเหรวะ...ฮัลโหลครับ”

“ถึงไหนแล้วดล รียร์อมาสิบนาที่แล้วนะ”

‘จิบหอยละ นึกมินัดเหวอะ’ คนที่เพิ่งย้อนเวลากลับมาอุทานในใจอย่างตื่นตระหนก แต่เขายังมีสติพอจึงตอบกลับไปด้วยเสียงปกติที่สุดว่า

“รถดลเสียนะ รีย์ เนียร์อรถยกอยู่”

“เสีย? ตั้งแต่เมื่อไร ทำไมไมไทร. มาบอกเร็วๆ ละ รีย์รอมาดังนานแล้ว”

“เพิ่งเสียเมื่อกี้ ดลก็ว่าจะไทร. หาอยู่ แต่รีย์ไทร. มาพอดี งั้นวันนี้เรายกเลิกนัด...”

ชายหนุ่มยังพูดไม่จบดี แฟนสาวก็แย้งขัดขึ้นเสียก่อน

“ไม่ได้ละ ดลสัญญาแล้วว่าวันนี้จะพารีย์ไปกินอาหารทะเลที่พัทยา รีย์อุตส่าห์เคลียร์ตารางงานของวันเสาร์อาทิตย์ไปทั้งหมด ดลจะยกเลิกนัดไต่ยังงี้ ไม่รู้ละ วันนี้ดลต้องมารับรีย์ที่คอนโด และเราต้องไปพัทยานั่น”

“พระเจ้า ไม่ใช่แค่ันดธรรมดาเสียด้วย แล้วโหงเราเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้เลยอะ” ธนดลปนกับตัวเองอย่างเศร้าๆ พร้อมกับเค้นสมองหาทางออก

“ขอดลถามช่างก่อนนะ ดลไม่อยากจะให้รถไปเสียกลางทางอีก เอาจี๋เตี่ยวอีกครั้งชั่วโมงดลไทร. กลับนะ ถ้ารถซ่อมเสร็จไม่ทันจริงๆ ดลจะขอยืมรถพ่อ แต่รีย์คงต้องรออีกนิดหนึ่ง”

“ได้ รึบๆ มานะ”

คนที่ปลายทางตัดสายไปแล้ว ธนดลพ่นลมหายใจแรงๆ ออกไป พอลองมาใช้ชีวิตแบบเดิมอีกครั้งทำให้เขาารู้เลยว่า ผู้หญิงอย่างฉัตรวริญนั้นไม่เหมาะกับเขาจริงๆ แต่จะให้อะไรได้ละ ในเมื่อตอนนี้เธอยังเป็นแฟนเขาอยู่ และเขาไม่ต้องการยุ่งกับเหตุการณ์ในอดีต

เขาในวันนี้คือผลพวงจากการเรียนรู้ประสบการณ์ในอดีต หากในช่วงเวลานั้นเขาไม่ได้เจ็บปวดจากการตัดสัมพันธ์กับฉัตรวริญ เขาในวันนี้ก็คงไม่รู้ว่าเขาต้องการมีชีวิตแบบไหน จะเรียนรู้วิธีการจัดการกับอารมณ์ความผิดหวังอย่างไร ที่สำคัญเขาจะไม่มีความรู้ว่าโลกใบนี้กว้างใหญ่แค่ไหน

แต่ทำไมๆ ต้องจำเมื่อเธอไม่คิดจริงใจ
ทำไมๆ ความรักที่เธอ นั้นลืมต้องเก็บมาคิดฟุ้งพายุ^๗

ชายหนุ่มกดปุ่มเพิ่มระดับเสียงแล้วเพลงจากช่องรายการวิทยุที่เปิดค้างอยู่ก็ดังขึ้นราวกับจะย้ำความใส่ใจของคนฟังทำให้ชนดลคลี่ยิ้มอย่างจนใจ ผู้คนข้างอยากรกลับมาแก้ไขอดีตเพราะยังคงจดจำความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นกับตนได้ แต่ชนดลกลับคิดว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วนั้นดีเสมอ แม้เราจะเจ็บปวด แต่หากผู้คนเรียนรู้มันแล้วลืมส่วนที่ทำให้เจ็บปวดเสีย มันก็แค่นั้นเอง สมอมมีพื้นที่จำกัด ถ้าต้องเลือกจำอะไรสักอย่าง เราจะจำสิ่งที่จะมาทำร้ายเราไปทำไม

^๗ เพลง : “จำทำไม” ศิลปิน : Tattoo Colour

โกหก

สายฝนในฤดูหนาวตกลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย หากเป็นเวลาปกติ
ชนดลก็ไม่คิดจะใส่ใจมัน กรุงเทพมหานครไม่มีหน้าหนาวอยู่แล้ว แต่เมื่อ
ฝนตกก็ยิ่งทำให้การจราจรติดขัดมากขึ้นทำให้เขาที่เพิ่งขับรถออกจากบ้าน
เพื่อตรงไปยังคอนโดของคนรักต้องล่าช้าไปอีก

“โดนด่าแน่ๆ เรา” ชนดลเอ่ยอย่างปลงๆ แม้เขาจะไม่ได้คิดอะไรกับ
ฉัตรวิทย์แล้ว แต่ก็พอจำได้ว่าอีกฝ่ายเกลียดการรอคอยแค่ไหน

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นทำให้คนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถที่จอดติดแหง็ก
มานานได้แต่เหม่อมองสายฝนตกกระทบกับกระจกหน้ารถอยู่那儿สะดุ้งเฮือก
เมื่อเขาหยิบโทรศัพท์มาดูบนหน้าจอก็พบว่า เป็นคนสันต์โทร. เข้ามา

“ว่าไง”

“มึงอยู่ไหน”

“อยู่บนรถ กำลังจะไปคอนโดริย์”

“หา?”

“มึงตกใจอะไร กูแค่จะไปคอนโดแฟนกู ไม่ได้ไปหาทีกีเสียหน่อย”
 ธนดลพูดติดตลก แต่คนปลายสายกลับตอบกลับมาเหมือนไม่ทัน
 คิดว่า

“มึงไม่ได้ไปหาทีกี แต่แฟนมึงนะ...”

ธนดลเลิกคิ้ว “ไอ้สันต์”

“เฮ้ย กูไม่ได้พูดอะไร ไม่รู้อะไรทั้งนั้น”

ธนดลหนึ่งคิดไป เมื่อสิบปีก่อน กว่าเขาจะรู้ว่าคนรักของเขามีทีกีที่คบ
 ซ่อนอยู่ก็หลังจากที่อีกฝ่ายมาบอกเลิกเขานั้นแหละ และคนที่บอกเขาก็คือ
 คมสันต์ที่บังเอิญอยู่คอนโดเดียวกันกับฉัตรวิริย์ แล้วเห็นอนินมาส่งหญิง
 สาวที่หน้าคอนโดเลยตามสืบให้ แต่การที่วันนี้อยู่ๆ คมสันต์ก็พูดเรื่องทีกี
 ขึ้นมาก่อนเวลา หรือว่าเมื่อสิบปีที่แล้วเขาไม่ได้ไปพัวพันกับฉัตรวิริย์

‘อา ไช้ละ เราไม่ได้ไปจริงๆ ตอนนั้นดูเหมือนฉัตรวิริย์จะยกเลิกนัด
 เพราะมีงานด่วน’

ติด! ติด!

ขณะที่ธนดลกำลังคิดอยู่นั้น เสียงในโทรศัพท์ก็ดังเตือนว่าเขามีสาย
 ซ่อนเรียกเข้ามา ชายหนุ่มเลยรีบบอกเพื่อนให้รอสายแล้วสลับสายโทรศัพท์
 ไปรับสายของคนรัก

“ดล ถึงไหนแล้ว”

“ดลกลับมาเอากระเป๋าเสื้อผ้าเพิ่งออกจาก...”

คำว่า ‘บ้าน’ ยังไม่ทันได้พูดฉัตรวิริย์ก็พูดสวนกลับมาว่า

“ผู้จัดการวิริย์เพิ่งโทร. มาบอกว่าวันเสาร์มีงานด่วน ยกเลิกไม่ได้ วิริย์
 ขอโทษนะดล เราคงไปพัวพันด้วยกันไม่ได้แล้วละ ดลคงไม่ว่าอะไรนะ”

น้ำเสียงออดอ้อนของฉัตรวิริย์ในตอนท้ายทำเอาธนดลขลุ่ย ไม่ใช่
 ว่ามันอ่อนหวานเกินไป แต่ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกว่าการที่เขาตั้งใจว่าจะไม่เปลี่ยน
 แปลงอดีตเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว แม้ในรายละเอียดอาจจะไม่ถูกต้องทั้งหมด
 แต่ผลลัพธ์โดยรวมของมันกลับถูกต้องทุกอย่าง

“ก็มันเป็นงานนี้ ไม่เป็นไรหรอก จ้ะ...จะให้ดลรับไปกินข้าวแทนไหม”

“ไม่ๆ ไม่ต้อง อ้อ...มะ...ไม่ต้องหรอก ฝนตกกรตติอย่างนี้ ดลรับ... อืม รีบกลับบ้านเถอะ”

น้ำเสียงที่ตอบกลับฟังดูร้อนรนและดั่งสลัดกับอาการเหนื่อยหอบเป็นช่วงๆ ทำให้ชนดลซึ่งไม่ได้ตั้งความหวังอะไรไว้แต่แรกแล้วมีสีหน้าที่เคร่งขรึมขึ้น เขาในตอนนั้นไม่ใช่เด็กน้อย อายุอาณามก็เกินเลขสามไปแล้ว ประสบการณ์ในเรื่องอย่างวาก็พอมีบ้างทั้งไทยทั้งเทศ แคฟังเสียงก็พอเดาได้ว่าคนปลายสายไม่ได้อยู่ในสภาพปกติ

ชายหนุ่มไม่ได้โกรธ แต่ความรู้สึกดูถูกดูแคลนมันพลุ่งขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ต่อหน้าเขา เธอวางตัวเป็นคุณหนูผู้สูงส่ง แม้แต่จะจับมือถือแขน เขายังต้องขออนุญาต แต่ลบล้างเขากลับปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้ผู้ชายคนอื่นแล้วยังมีหน้ามาอวดฉลาดตีสองหน้ากับเขาอีก

เมื่อคิดย้อนไปว่าในช่วงเวลานั้นเขาไม่เคยเอะใจเลยว่าคนรักที่เขาดูแลตั้งแต่ตัวดวงใจ นอกจากเธอจะนอกใจเขาแล้วยังนอกกายไปกับไอ้หนุ่มแสนเลวคนไหนก็ไม่รู้ แคคิด ความรู้สึกที่เคยเฉยชาต่ออดีตคนรักก็เริ่มเอนเอียงไปในทางรังเกียจมากขึ้น

“จ้ะก็ได้ เดี่ยวดลขอเวลากลับก่อน” ชนดลพูดจบก็กดตัดสายทันที แล้วก็เฟลอลืมไปแล้วว่าตัวเองกดพักสายของเพื่อนสนิทไว้ด้วย ดังนั้นพอโทรศัพท์กริ๊งร้องขึ้นอีกรอบเขาก็นึกได้และรู้สึกผิดกับคมสันต์

“เออ โทษทีมึง มือไปโดน สรุปรมึงมีอะไร”

“กูเห็นแฟนน้องดังค์ขึ้นไปบนห้องกับแฟนมึงเมื่อกี้ ถ้าขึ้นไปเฉยๆ กูก็ไม่คิดจะโทร. หามึงหรอก แต่นี่แม่กงอดเอวพากันเดินขึ้นไปเลย”

พอได้ยินคมสันต์พูดรววโดยไม่ปิดบัง ชนดลก็ยิ้มออกมา ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี คมสันต์ก็เป็นแบบนั้นเสมอ ใช้นิสัยยอมแตกหักกับเพื่อนดีกว่าปล่อยไว้ให้เพื่อนต้องเจ็บปวดเพิ่มแม่สักวินาทีไม่ได้เลย ทำให้ไอ้ความรู้สึกรังเกียจที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้แทบจะหายไปหมดสิ้น

‘ตอนคราวไอริชส์ ไอลันต์มันก็เตือนแบบเอาเป็นเอาตาย แต่ริชส์ดัน
รู้ตัวช้า เลยเจ็บนานเลย’

“ขอบใจมึง กูรักมึงวะ”

“เหี้ย อย่ามาพูดอะไรให้ขุ่นลุก นี่มึงเชื่อกูใช่ไหม”

“เชื่อ รียะเฟิงโธร. มายกเลิกทริปที่จะไปพัทยาด้วยกัน เสาร์อาทิตย์นี้
กว้างละ ไปทำอะไรกันดี”

“จะทำอะไรได้ อ่านหนังสือสิมึง กูมีรายงานต้องทำ ส่วนมึงถ้าว่างก็
เอาเวลาไปพบทวนตึกว่าว่าจะจัดการกับคนของมึงยังไง แต่กูบอกเลย ถ้ามึง
แต่งกับคนนี้ กูไม่ไปงานแต่งมึง”

ธนดลหัวเราะหึๆ ในลำคอ “อย่าห่วง กูคงได้ไปงานแต่งมึงก่อน”

“อย่ามากระแทกกระเทียบกู คนไม่เคยมีแฟนอย่างกูจะแต่งงานก่อน
พวกมึงได้ไง มึงล้อกูได้ขนาดนี้แสดงว่าไม่เป็นไร แต่ถ้าหนักหนาถึงบอกนะ
กูจะไปอยู่เป็นเพื่อน”

“ได้ ขอบใจจริงๆ” ธนดลยิ้มอีกทีแล้วกวาดวงสายไป

ในความเป็นจริง คมสันต์เป็นคนแรกในกลุ่มเพื่อนที่ได้แต่งงานก่อน
จริงๆ คมสันต์ไม่เคยมีแฟน แต่พอไปใช้ทุนบนเกาะแห่งหนึ่งปุ๊บก็ตกหลุม
รักผู้ช่วยทันตแพทย์ที่นั่น สุดท้ายก็แต่งงานกัน ปัจจุบันมีลูกหญิงและชาย
อย่างละคน ตอนขากลับจากอเมริกายังหอบของเล่นมาให้หลานตั้งหลายชิ้น
เลย

เปาะเปะ!

สายฝนยังคงตกลงกระทบกับกระจกหน้าต่างขณะที่ธนดลเปิดไฟเลี้ยว
เพื่อกลับรถตรงจุดยูเทิร์นเพื่อกลับบ้าน แต่เพราะตั้งแต่รับโทรศัพท์ของ
ฉัตรวิริย์ที่ไวววยให้รีบไปรับเขายังไม่ได้กินอะไรเลย ติดอยู่ในรถนานๆ
ก็ชักหิว ชายหนุ่มจึงเลือกแวะที่ซูเปอร์มาร์เกตใกล้หมู่บ้านเพื่อหาอะไรกินก่อน

เพราะเป็นเย็นวันศุกร์ ผู้คนหากไม่ติดอยู่บนถนนก็ติดอยู่ในห้าง
และซูเปอร์มาร์เกตใกล้ๆ หมู่บ้านที่ธนดลอยู่ก็เช่นกัน ลานจอดรถเต็มไป

ด้วยรถยนต์ของคนที่อาศัยอยู่ในย่านนี้ กว่าชายหนุ่มจะหาที่จอดรถได้เขาก็หัวจนไส้กั๋ว ฉะนั้นพอลงจากรถได้ก็รีบตรงดิ่งไปยังร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดที่คนน้อยที่สุดทันที อาหารก็มาเร็วทันใจ แต่ขณะที่เขาทรุดตัวลงนั่งที่โต๊ะที่อยู่ติดผนังกระจกของร้าน เขาก็เหลือบเห็นเหลนรหัสของตัวเองเดินมาหยุดตรงทางเดินที่ด้านนอกร้าน แล้วรับโทรศัพท์

สีหน้าของเธอแสดงความดีใจพร้อมกวาดสายตามองไปโดยรอบ เหมือนกำลังหาใครสักคน ธนดลซึ่งกำลังอ้าปากกับปึกไก่อ้อยู่ก็พอจะได้ว่าอีกเดี๋ยวเถอะ ความยินดีของเธอคงต้องกลายเป็นความเศร้าแน่ๆ

‘แล้วก็ได้’ ธนดลคิดขณะขยับปากเคี้ยวตุ้ยๆ พร้อมกับลืมรสไก่ออย่างมีความสุข แต่ความสุขจากการเติมเต็มให้แก่ความหิวโหยกลับลดลงทันทีเมื่อหญิงสาวคนที่เขากำลังลืมนเพื่อดูสีหน้าเธอได้หันมาสบตาเขาจ้องๆ พอดี

ดวงตากลมโตพราวระยับที่ราวกับมีดาวตกอยู่ภายใน ณ เวลานั้นมันได้กลับกลายเป็นท้องฟ้าอันมืดมิดไปแล้ว มันมืดสนิทเสียจนเขาใจหาย ชายหนุ่มเลยก้มมือเรียกเธอให้เข้ามาหาเขา

ธนสรลดมือที่ถือโทรศัพท์ลงแล้วจำใจเดินมาหาเขา นั่นทำให้ธนดลรู้สึกดีขึ้นอย่างไม่มีเหตุผลที่เขาเป็นปุรุษของเธอนั้น

“นั่งสิ กินข้าวเย็นหรือยัง” ธนดลถาม

“กินแล้วค่ะ”

“โกหกรุ่นพี่นะคิดดีแล้วหรือ” ชายหนุ่มถามเสียงนึ่ง หากอ้างอิงจากสิ่งที่แม่บอก บ้านของธนสรไม่ได้อยู่แถวนี้ การที่เธอมาอยู่ที่นี่แสดงว่าบ้านของอนวินน่าจะอยู่แถวนี้ และหญิงสาวกำลังรอให้อนวินมารับ น่าเสียดายตอนนั้นคนที่ควรจะออกมารับเธอดันไปนอนกอดผู้หญิงคนอื่นเสียแล้ว

“ไปสั่งสิ พี่เลี้ยง”

ธนสรเน้นปากอย่างตื้อตึง แต่ธนดลไม่สนใจ เขาคว้ากระเป๋าเงินออกมาแล้วยื่นธนบัตรสีม่วงให้เป็นเชิงบังคับ ธนสรเลยต้องเดินไปสั่งอาหารอย่างแค้นๆ ไม่นานหญิงสาวก็ถือถาดอาหารกลับมานั่งตรงหน้าเขา

“ไม่กินซอสเหรอ...ไม่ต้องลูก พี่ไปตักให้เองจะเต็มอยู่พอดี” พุดจบ
 ธนดลก็ลุกขึ้นถือจานของเขาและของเธอเดินไปบีบซอสใส่จนกินพื้นที่หนึ่งใน
 สามของจานแล้วถือจานเดินกลับมา

“กินซอสผสมนะ อร่อย”

ธนสรมองซอสสองสีที่มากเกินไปจนความพอดีอย่างอดรู้สึกลึกๆไม่ได้

“กินเลย ไม่ต้องเกรงใจ ชอบเฟรนช์ฟรายส์ไหม คงไม่ชอบหрокเนอะ
 เดี่ยวอ้วน”

พอได้ยินเขาพุดพร้อมกับยื่นมือมาหาแบบนั้นหญิงสาวก็รีบเลื่อนจาน
 ที่ใส่เฟรนช์ฟรายส์ให้ห่างมือรุ่นพี่แล้วพุดว่า

“หนูชอบกินค่ะ”

ธนดลยกไหล่แล้วก้มหน้ากินไก่ชิ้นที่สองในจานตัวเองต่อ ธนสรเห็น
 เขาไม่พุดอะไรก็เริ่มกินอาหารในจานตัวเองเงียบๆ เมื่อไก่ของเธอหมดไป
 หนึ่งชิ้น อาหารตรงหน้าธนดลก็เหลือเพียงซาก

“บ้านอยู่แถวนี้เหรอ”

มือที่ใช้ส้อมจิ้มเนื้อไก่ซึ่งกำลังเลาะจากน่องชะงักไปนิดหนึ่ง แล้วตอบ
 ว่า “เปล่าค่ะ มีนัดกับเพื่อนนะ พอดี...เขาติดธุระ มาไม่ได้แล้ว”

ธนดลทำเป็นไม่สนใจคนตอบที่เสียงฟังดูเศร้าลงเรื่อยๆ ด้วยการชวน
 คุยต่อ

“งั้นก็ว่างแล้วสิ”

“คะ? คะ?”

“เสาร์อาทิตย์นี้ก็ว่างใช่ไหม มีรายงานต้องทำไหม”

ธนสรมองหน้ารุ่นพี่อย่างไม่เข้าใจ ชายหนุ่มเลยไขข้อข้องใจให้ว่า
 “ตอนวันเปิดสายรหัสแล้วยังวันนัดเลี้ยงสายอีก พี่ไม่ว่าง เลยว่าจะชดเชย
 ให้ดีไหม”

“ไม่ต้องหрокคะ คือ พี่ๆ คนอื่นเขาก็...”

“ไม่ได้ ตอนพี่อยู่ปีหนึ่งมีทั้งนัดเลี้ยงทั้งสาย นัดเลี้ยงแยกทีละปี นัด

เลี้ยงรวมสายกับเพื่อน หุย เยอะไปหมด เด็กปีหนึ่งที่ไม่ชอบให้รุ่นพี่เลี้ยง มีที่ไหน เอางี้แหละ แล้วนี่มายังไง ชัชรธมา?”

ชนสรส่ายหน้าอย่างงุนงงเพราะการเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างฉับไว “งั้นเดี๋ยวพี่ไปส่ง แต่เดี๋ยวเราไปกินไอติมกันก่อนนะ พี่อยากกิน”

ท่าทางที่รุ่นน้องพยักหน้ารับอย่างเอ้อๆ ทำให้ชนดลยิ้มกว้างขึ้น มันต้องแบบนี้สิ ดีกว่าท่าทำเหมือนเด็กน้อยหลงทางเมื่อกี้ตั้งเยอะ

บอกว่ารัก รัก รักฉันโกหกทั้งนั้น

วันนี้ทุกอย่างฉันรู้ทันเธอกลับเอาถ้อยคำทำร้ายใจ

ครั้งนี้ฉันรู้ตัวเกือบจะสาย

ความหมายที่เธอว่ารักเป็นเพียงแค่การหลอกใช้กัน

ซักจะทนไม่ไหวแล้วรึ”

ระหว่างรอหญิงสาวกินอาหารในจานตรงหน้าให้หมด ชายหนุ่มก็ผิงกหัวไปตามท่วงทำนองของเพลงออกหึกซึ่งออกแนวสนุกอย่างนึกขำว่าดวงความรักของเขาวันนี้ก็คงเหมือนกับเพลงนี้ คนรักโกหกเขา แต่เขากลับรู้สึกสำเร้งเพราะรู้ว่าอีกไม่กี่วันความรักครั้งนี้ก็จะจบลง

“เอ่อ...”

ชนดลเงยหน้าขึ้นสบตาคนส่งเสียง แล้วเพ็งนึกได้ว่าหญิงสาวตรงหน้าก็โดนคนรักหลอกด้วยเหมือนกัน แต่อีกฝ่ายคงไม่อารมณ์ดีเหมือนเขาแน่

“พี่ดลมีแฟนแล้วใช่ไหมคะ”

“ใช่ กลัวพี่จะจีบเราเธอ”

“หนูก็มีแฟนแล้วค่ะ”

คำตอบที่สวนกลับมาทันทีทำให้ชนดลยิ้มกว้าง “เมื่อกกลางวันที่เห็น

อยู่ แล้วถามเรื่องแฟนพี่ทำไม”

ใบหน้าของธนสรแดงเรื่อขึ้น แต่ก็ไม่กล้าพูดอะไรจนธนดลต้องกระตุ่นว่า

“ถามมาเถอะ ถ้าพี่ไม่อยากตอบก็แค่นี้ตอบ”

“คบกันนานหรือยังคะ” ธนสรถามออกมาในที่ที่สุด

“เริ่มคบตอนอยู่ปีหนึ่งเทอมสอง แล้วเราละ”

หญิงสาวดูตกใจเมื่อโดนเขาย้อนถามกลับบ้าง แต่เพราะเธอถามเรื่องส่วนตัวเขาก่อนและเขาก็ตอบ ดังนั้นเธอจึงตอบกลับว่า “ตั้งแต่หนูเรียนอยู่ชั้นมอสามคะ”

ธนดลเลิกคิ้ว นั่นหมายความว่าอันวินจีบเด็กคนนี้ตั้งแต่เธอยังสวมคอของอยู่เลยนะสิ

“ถ้ารักขนาดนั้นแล้วนอกใจทำไม เด็กคนนี้แม่ไม่สวยเท่าไรรี่ แต่หน้าตาก็น่ารักนะ เป็นเน็ตไอดอลได้สบาย”

“เก่งนะ ที่ยังคบกันอยู่ ส่วนใหญ่พอเข้ามหาวิทยาลัยแล้วก็มักจะเลิกกับแฟนที่คบตอนเรียนชั้นมัธยมกันทั้งนั้น”

“แล้วคนที่คบกันตั้งแต่ปีหนึ่งพอขึ้นปีสูงๆ ไม่มีสิทธิ์เลิกกันหรอกคะ” ธนสรแย้งเสียงแข็งขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติ และพูดต่อว่า

“แฟนพี่เป็นดาวมหาวิทยาลัยนี่”

“แฟนน้องก็เป็นเด็อนมหาวิทยาลัยเหมือนกัน”

ความเจี๊ยบเกิดขึ้นท่ามกลางคนทั้งสองอยู่ชั่วขณะอย่างช่วยไม่ได้ ธนดลเดาว่าธนสรต้องระแคะระคายเรื่องที่คนรักของเธอมีกคนอื่นอีกคน และน่าจะสงสัยฉัตรวิทย์อยู่ แต่เพราะอีกฝ่ายเป็นทั้งรุ่นพี่และอยู่ต่างคณะ แถมมีสถานะเป็นแฟนของปู้รหัสอย่างเขาด้วย เธอเลยไม่กล้าแสดงออกมากนัก พอลองมาคิดย้อนดูในตอนนี มันก็น่าตลกจริงๆ

คืนวันศุกร์ ในวันฝนตก บรรยากาศที่แสนโรแมนติก เขากับเหลน

รหัสที่ไม่ได้เป็นแฟนกันกลับมานั่งกินไก่ทอดด้วยกัน แล้วยังพูดคุยถึงคนรักที่มีดีกรีเป็นถึงเดือนและดาวของมหาวิทยาลัย ที่ตกลงที่สุดคือ คนในบทสนทนาทั้งสองคนต่างก็โกหกพวกเราทั้งคู่เพื่อหลบหลีกไปทำเรื่องน่าละอายลับหลังพวกเราอยู่ในขณะนี้

“หน้าตามันไม่ได้ช่วยการันตีว่าเขาจะซื่อสัตย์ได้หรอก” ธนดลหลุดปากพูดไปแล้วก็นึกเสียใจ เพราะสีหน้าของธนสรดูแย่งทนไต่ ทำให้อาหารตรงหน้าที่น่าจะกินหมดเริ่มจะถูกเมิน หญิงสาวคงไม่อยากกินมันต่อแล้ว ถึงอย่างนั้นธนดลก็ยังหวังอยู่ลึกๆ ว่าคำพูดของเขาจะทำให้เธอเตรียมตัวตั้งรับได้บ้าง

“อืมแล้วไข่มุ่ ไปกินไอติมกัน”

ธนดลลุกขึ้น แต่หญิงสาวกลับยังนั่งนิ่งอยู่ ชายหนุ่มรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังสับสนและเสียใจ ไม่ใช่แค่เธอที่เป็น ตอนนั้นเขาก็แทบตายเหมือนกันโดยไม่ทันคิด ชายหนุ่มก็เอื้อมมือไปวางบนหัวของเหลนรหัสแล้วลูบเบาๆ

“ไปเถอะ กินของหวานจะได้อารมณ์ดี”

ธนสรลุกเดินตามรุ่นพี่รหัสของเธอไปแต่โดยดี ทั้งคู่เดินตรงไปยังร้านขายไอศกรีมชื่อดังแล้วก็เป็นธนดลที่ตัดสินใจสั่งไอศกรีมชานเดย์สองถ้วยทันที โดยไม่ถามอีกฝ่ายว่าชอบกินรสไหน

“หนูไม่กินรัมเรชินคะ”

“นั่นเดี๋ยวสลับถ้วยกัน” ธนดลเอ่ย แต่หญิงสาวกลับยังส่ายหน้า

“หนูไม่กินไอติมมะนาวด้วยคะ”

ธนดลหัวเราะ “งั้นก็กินเท่าที่กินได้ วันนี้ไม่ถือว่าเป็นการเลี้ยงสายรหัส เพราะงั้นห้ามเลือกกิน”

หญิงสาวทำสีหน้าจนปัญญา นั่นยิ่งทำให้ธนดลอารมณ์ดี ปกติเขามีแต่รุ่นน้องที่เป็นผู้ชาย ธนสรเป็นรุ่นน้องที่เป็นผู้หญิงคนแรกในสายรหัสของเขา ไม่นับรุ่นพี่ปีห้าและปีหกซึ่งอยู่เหนือเขาขึ้นไปนะ การได้มองสีหน้าคนน่ารักทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกแล้วมันก็เจริญอาหารหน่อยๆ

“พี่ตลกเองสองถ้วยไหวไหมคะ หนูกินไม่ลงแล้ว”

“ได้ พี่กินสองถ้วย แต่เราต้องนั่งเป็นเพื่อนพี่”

“แล้วจะลุกไปได้ยังไงล่ะ” หญิงสาวบ่นอุบ

ชนดลทำเป็นไม่ได้ยิน เมื่อของหวานของชอบมาเสิร์ฟ ชายหนุ่มก็ลงมือกินไอศกรีมทั้งสองถ้วยจนหมดท่ามกลางสายตาประหลาดใจของอีกฝ่าย

“ไป พี่ไปส่งบ้าน”

ชนสรลุกขึ้นเดินตามอย่างว่าง่ายเพราะคงรู้ว่าจิตใจเขาไม่ได้ แต่ขณะที่ทั้งสองคนเดินใกล้จะถึงรถ โทรศัพท์ของชนดลก็ดังขึ้น ชายหนุ่มหยิบออกมาดูก็พบว่า เป็นนัดทรรีโยโทร. มหาเขา

“ฮัลโล” ชนดลเอ่ยพลางกดรีโมตเพื่อเปิดประตูให้หญิงสาวก้าวขึ้นรถ

“ดลอยู่ที่ไหน”

“แวะกินข้าวที่ห้างใกล้บ้านนี้แหละ ทำไมเหรอ”

“ปะ...เปล่า พอดี...เพื่อนรียเห็นดลไปกินไอติมกับผู้หญิงแปลกหน้า”

ชนดลที่เข้ามานั่งประจำตำแหน่งในรถแล้วเหลือบมองชนสรแวบหนึ่ง ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงปกติว่า “ก็ไม่ผิด พอดีดลเจอเหลนรหัสนะ เลยเลี้ยงข้าวน้อง”

“แล้วกินเสร็จหรือยัง”

ชนดลยิ้มเย็น ผู้หญิงคนนั้นตอนไม่ได้ฟังพินิจพิจารณามากนักก็ยังไม่น่าเกลียดเท่าไร แต่เมื่อมองดีๆ อย่างถี่ถ้วนก็พบว่ายิ่งน่ารังเกียจ ตัวเองนอนกอดอยู่กับผู้ชายคนอื่น ยังมีหน้ามาหึงหวงเขาอีก

“เสร็จแล้ว กำลังจะกลับ” ชนดลตอบด้วยน้ำเสียงปกติ

“ดีแล้ว ถึงบ้านแล้วโทร. บอกรียด้วยนะ รียเป็นห่วง”

ชนดลนิ่งเสียบไป เดิมที่เขาไม่อยากเข้าไปยุ่งกับเรื่องราวในอดีตให้มากนัก แต่ฉัตรวิริยก็ทำในสิ่งที่เขาเกลียดที่สุดจนขีดความอดทนของเขา

ใกล้จะหมดลง เขาเคยคิดว่าสามารถอดทนที่จะรักษาสถานภาพคนรัก ระหว่างเธอกับเขาไปจนถึงวันที่ถูกต้องได้ แต่วันนี้เขากลับคิดว่าเขาไม่อยากเสียเวลาไปมากขนาดนั้น

“ได้สิ เดี่ยวดลโทร. บอก” ธนดลตอบแล้วดวงสาย ก่อนจะหันไปมองธนสร

“จะเป็นอะไรไหมถ้าพี่จะขอแวะที่หนึ่งก่อน”

ธนสรส่ายหน้า “ตามสบายค่ะ ความจริงพี่ส่งหนูตรงไหนที่อยู่ระหว่างทางของพี่ก็ได้นะ เดี่ยวหนู...”

“ไม่ๆ พี่จะไปส่งน้องกลับบ้าน” ธนดลแย้งก่อนที่จะอีกฝ่ายจะพูดจบ พลังนี้ถึงสิ่งที่เขากำลังจะทำและคิดต่อในใจว่า

‘เพราะพี่เชื่อว่าเธอไม่น่าจะกลับบ้านคนเดียวไหว’

๕

๖

แม้ธนดลจะลืมหืมเรื่องราวหลายๆ อย่างเกี่ยวกับจักรวาลวิทยาก็เกือบหมดแล้ว แต่ความทรงจำของคนเราก็ไม่ใช่สิ่งที่จะลืมหืมได้ง่ายๆ โดยเฉพาะเรื่องถนนหนทาง หากเราเคยขับรถไปกลับในเส้นทางไหนบ่อยๆ แม้เราจะห่างหายกับใครบางคนจนไม่เคยย่างกรายไปที่นั่นมาเป็นเวลานานแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะจำทางไปที่นั่นไม่ได้

“ไอ้สันต์ลงมารับหน่อย”

เมื่อธนดลเข้ามายืนรออยู่ในลิอบบี้คอนโดของเพื่อน เขาก็โทร. ขึ้นไปเรียกคมสันต์ให้ลงมา แม้คมสันต์จะถามว่ามาหาเขาทำไม ธนดลก็ไม่ตอบ พอวางสายโทรศัพท์เขาก็หันไปมองธนสรด้วยสีหน้านิ่งขี้นม ตอนแรกเขาอยากพารธนสรขึ้นไปข้างบนด้วยเพื่อให้เธอตาสว่าง แต่พอได้สบกับดวงตาที่ไม่รู้เรื่องราวของอีกฝ่ายเขาก็เริ่มลังเล

“จริงๆ ที่นี้ไม่ไกลจากบ้านหนูนะ เตี่ยวหนูโทร. ให้ที่บ้านมารับดีกว่า นะคะ พี่ดลจะได้ไม่ต้องขับรถไกล” ธนสรพยายามเสนอทางเลือกตั้งแต่เห็นเส้นทางที่เขาขับรถมาแล้ว แต่ชายหนุ่มก็ยังปฏิเสธ

“ถ้าพี่ไม่ไปส่ง แล้วพรุ่งนี้จะไปรับได้ยังไง”

ข้ออ้างของชนดลทำให้หญิงสาวจนคำพูด ก่อนจะเบิกตากว้างมองไปยังจุดที่ประตูลิฟต์เปิดออก

ชนดลหันไปมองตามสายตาของหญิงสาวก็พบอนวินที่มีสีหน้าตื่นตระหนกยืนตะลึงงันอยู่ และพอได้สติก็รีบก้าวเดินตรงดิ่งมาหาพวกเขา

“ตั้งค้ม่าอยู่ที่นี่ได้ยังไง” ถามเสียงเข้มที่เจอไปด้วยความร้อนรน ขณะที่มือหนาก็คว้าแขนหญิงสาว ดึงให้เข้ามายืนใกล้ๆ เขา ทำให้ชนดลมองคนที่ลักกินขโมยกินด้วยสายตาเย็นชา เช่นเดียวกับชนสรที่มองหน้าคนรักของตัวเองกับรุ่นพี่ปุ่รหัสของเธอสลับกันไปมาอย่างสับสน แต่ก่อนที่จะหญิงสาวจะตอบคนรัก ประตูลิฟต์ตัวที่อนวินเพิ่งก้าวออกมา ก็เปิดออกอีกครั้ง

“วินคะ คุณลืม...ของ”

เสียงของฉัตรวิทย์ที่ร้องเรียกก็ก่อกวนของเธอลอดห้วงไปทันที เพราะตอนแรกเธอเห็นเพียงแผ่นหลังของชนดลซึ่งเป็นคนเดียวที่ยืนหันหลังให้ประตูลิฟต์ แต่พอชนดลหันไปมองเธอ บรรยากาศกระอักกระอ่วนระหว่างคนทั้งสี่ก็เกิดขึ้นอย่างไม่อาจเลี่ยง

ชนดลนั้นไม่รู้สึกละอายใจ เขาใจเย็นพอและยืนมองคนอื่นอีกสามคนที่เหลือรากับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับเขา คนที่เอ่ยขึ้นก่อนคือชนสร

“ไหนพี่วินบอกว่าติดทำรายงานกลุ่มไปคะ”

“พี่...” อนวินก็อ้าปากพูดไม่ออก

“ตั้งค้เพิ่งรู้ว่าแพทย์กับนิเทศมีเรียนวิชาเดียวกันด้วย”

คำพูดของรุ่นน้องทำให้ใบหน้าของคู่กิ๊กทั้งชายและหญิง ซึ่งเป็นตัวแทนจากคณะชั้นนำของสายวิทย์และสายศิลป์ต้องหน้าแดงและม่านไปด้วยความอาย และเพราะพวกเขามีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกอย่างนั้นเลยทำให้ชนสรบิดข้อมือออกจากเกาะกุ่มของคนรักที่จ๊ับไว้ แล้วพูดเสียงดังกว่าเดิมว่า

“พี่ตอบสิ!”

“อย่าขึ้นเสียงกับพี่นะตังค์ ไป กลับบ้าน” อนวินพูดเสียงขมด้วยสีหน้าเคร่งเครียด แล้วตรงเข้ามาเพื่อคว้าข้อมือของคนที่เด็กกว่า แต่ธนสรกลับถอยห่างแล้วยกมือขึ้นกอดตัวเองไว้

“สตางค์!”

“อย่ามาทำเป็นดูตังค์เพื่อกลบเกลื่อนอะ พี่วินโกหกตังค์ที่รอบแล้ว คิดว่าตังค์โง่เธออะ ถึงได้ให้ภัยพี่ได้ทุกครั้ง”

ใบหน้าของอนวินแดงก่ำจนเกือบจะเป็นสีม่วงคล้ำเมื่อโดนตอกกลับแบบนั้น ในเวลานั้นเองที่ฉัตรวิทย์ได้สติจึงพูดขึ้นว่า

“น้องคะ พี่ว่าใจเย็นๆ แล้วพูดกันดีๆ ดีกว่านะคะ มันไม่ได้เป็นอย่างที่น้องคิด”

แม้จะพูดเพื่อช่วยไกล่เกลี่ยให้คู่รักต่างวัย แต่สายตากลับเหลือบมองไปยังธนดลราวกับต้องการให้คำพูดนี้ช่วยแก้สถานการณ์ให้ตัวเองด้วย แต่ธนดลก็ไม่คิดจะช่วยอะไรเลย ได้แต่ยืนนิ่ง

“เกิดอะไรขึ้น ดล น้องตังค์ เฮ้ย!” คมสันต์อุทานเมื่อเห็นว่าอีกสองคนที่ยืนร่วมวงอยู่เป็นใคร

“ดลมาหาสันต์เธอ” ฉัตรวิทย์ทำใจดีสู้เสือเอ่ยเสียงเรียบ

“ใช่ พอดีมีงานนิดหน่อย แล้วบ้านน้องตังค์ก็อยู่แถวนี้ ดลมาส่งน้องเลยแวะมาเลย ไม่คิดว่าจะได้เจอแฟนน้องตังค์ที่นี่”

‘แฟนน้องตังค์’ หน้าซีดเผือดลง แต่นับว่ามีสติดีกว่าเมื่อหลายนาทีก่อนเลยซึ่งพูดขึ้นว่า

“กูมาทำรายงานที่ห้องเพื่อน เพิ่งรู้เหมือนกันว่าริย์อยู่ห้องข้างๆ”

ธนดลเหลือบไปมองคมสันต์ เหมือนต้องการถามว่ามีเพื่อนคณะแพทย์อยู่คอนโดนี้ด้วยจริงหรือเปล่า แต่คมสันต์ยังไม่ทันตอบ ฉัตรวิทย์ก็เอ่ยขึ้นว่า

“ใช่ๆ เพื่อนของวินเพิ่งย้ายมาเป็นเพื่อนบ้านของริย์ ดลจำริดา

ได้ไหมล่ะ คนที่เป็นดาวคณะแพทย์นะ”

“อืม จำได้” ธนดลตอบรับ แต่ไม่ได้พูดต่อว่า ถึงเขาจะจำได้ หรือมีเพื่อนคณะแพทย์อยู่ในคอนโดนี้จริงหรือไม่ ทั้งหมดนี้ก็ไม่ใช่คำอธิบายที่ดีว่าทำไมฉัตรวิริย์ถึงต้องรีบเอาของที่อนวินลืมนำลงมาให้เอง แต่เพราะไม่สามารถไล่ต้อนคนทำผิดทั้งสองคนให้จนมุมได้ ธนดลเลยต้องนิ่งไป

“เธอจำผิดแล้ววิริย์ รวีดาไม่ได้เพิ่งย้ายเข้ามา แต่เขาเพิ่งย้ายออกไปต่างหาก ย้ายไปตั้งแต่ปลายเดือนที่แล้ว แถมถ้าฉันจำไม่ผิด รวีดาพักอยู่คณะชั้นกับเธอด้วยนะ”

คมสันต์แยงทันควัน ทำให้บรรยากาศที่ดูเหมือนจะคลี่คลายลงได้กลับมาตึงเครียดอีกครั้ง ทั้งฉัตรวิริย์และอนวินมองหน้ากันอย่างไม่รู้จะแก้ไขสถานการณ์นี้ได้อย่างไร ขณะที่ชนสรมองหน้าอนวินด้วยความเจ็บปวดดวงตากลมโตเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา

ธนดลเชื่อว่า ลำพังแค่รู้ว่าคนรักตัวเองโกหกเพื่อมาอยู่กับผู้หญิงคนอื่นก็ทำให้เศร้าพอแล้ว แต่ดูเหมือนเหลนรหัสของเขาก็น่าจะพอเดาออกว่าคนทั้งคู่ไม่น่าจะมีความสัมพันธ์กันแค่ผิวเผิน ดังนั้นเธอจึงไม่สามารถกลืนความเจ็บปวดเอาไว้ได้

“หนะ...หนูขอตัวกลับก่อน”

ชนสรหมุนตัวแล้วทำท่าจะวิ่งออกไป ทั้งอนวินและธนดลขยับตัวพร้อมกัน แต่เป็นธนดลที่รี้งขอสถูกรุ่นน้องพร้อมกับเบี่ยงตัวไปบังเธอไว้แล้วพูดว่า

“พี่บอกแล้วไงว่าจะไปส่ง ไอ้สันต์ งั้นผูกปากซีตของกูไว้ที่มึงก่อนแล้วกัน”

“ฮะ! เออๆ ได้ เตียววันจันทร์กูเอาไปให้” คมสันต์รีบรับมุก

“ขอบใจ ไปกันเถอะ”

“ดล!”

ธนดลที่หมุนตัวพร้อมกับงูมมือชนสรเดินไปที่ประตูซังกตามเสียง

เรียก

“มันไม่ได้เป็นอย่างที่คิดดิฉันะ รียกับ...”

ชนดลหันไปสบตาคนพูด ดวงตาของเขาคงนิ่งสนิทมากเลยทีเดียว
คนที่กำลังจะแก้ตัวได้แต่อ้าปากพะงาบๆ โดยไม่มีเสียงเปล่งออกมา เมื่อสาว
คนรักนั่งตะลึงไป ชนดลเลยมีเวลาพิจารณาเธอ

สิบปีแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นหน้าสดๆ ของผู้หญิงที่อีกสิบปี
ข้างหน้าจะได้เป็นนางเอกผู้โด่งดังคับฟ้าเมืองไทย คนที่ในตอนนีกลายเป็น
นักแสดงผู้มีความสามารถ แม้ว่าอายุจะมากขึ้นเธอก็ยังได้รับบทนางเอก
อยู่ในเวลานี้ เธอผู้ซึ่งตอนนั้นอายุเพียงยี่สิบสองจึงยังคงความสดใสของ
หญิงสาววัยรุ่นและมีบรรยากาศของผู้หญิงที่โตเป็นสาวสะพรั่งเต็มวัย

ชนดลเคยถามตัวเองหลายครั้งว่า หากเขาได้พบกับฉัตรวรีอีกครั้ง
หลังจากไม่ได้เจอมานาน เขาจะรู้สึกอย่างไร ตอนนี้เขาได้รับคำตอบแล้วว่า
ไม่รู้สึกละเลย มันว่างเปล่า เหมือนคนไม่รู้จักกัน และเขาก็รู้สึกดีใจที่หัวใจ
เขาได้กลับมาเป็นของตัวเองอย่างแท้จริง

ระหว่างที่สมองของชนดลกำลังประมวลผลความรู้สึกที่ได้เพ่งพินิจ
ฉัตรวรีอย่างจริงจัง ดวงตาของเขาก็ไล่สำรวจตั้งแต่ดวงตาสวย จมูกโด่ง
ริมฝีปากแดงอímที่บวมเจ๋อเล็กน้อย และไปหยุดอยู่ที่รอยแดงตรงชอกคอ
ฉัตรวรีเป็นคนที่มีไหปลาร้าสวย เธอจึงชอบสวมเสื้อแขนกุดหรือไม่ก็เสื้อ
เปิดไหล่เพื่ออวดจุดเด่นของตัวเอง และคืนนี้เธอคงไม่คิดว่าการใส่เสื้อตาม
ความเคยชินจะทำให้ตัวเองหมดหนทางแก้ตัวได้อีก

“ฝนตก อากาศเย็น ระวังเป็นหวัดนะรีย”

ในสี่ขวบวินาทีแรกฉัตรวรีไม่เข้าใจ แต่พอเธอมองตามดวงตาเขาก็
รู้ว่าดวงตาของชนดลไม่ได้มองสบตากับเธอ และเธอรู้ดีว่าเขากำลังจ้องมอง
อยู่ที่จุดไหน หญิงสาวจึงรีบยกมือขึ้นตะปบไปยังตำแหน่งที่มีรอยแดงนั้น
อย่างไร้คำพูดแก้ต่างให้ตัวเอง

ชนดลมองท่าทางปกปิดร่องรอยนั้นนิ่งราวกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าไม่มี

ผลต่อสภาพจิตใจเขา และมันก็ไม่มีผลจริงๆ ในเมื่อไม่รักแล้ว อารมณ์หึงหวงย่อมไม่มี หรือถ้าจะมี ก็มีแต่ความรู้สึกรังเกียจเท่านั้น

เช็กซ์ไม่ใช่สิ่งน่ารังเกียจ แต่การมีเช็กซ์แบบลักกินขโมยกินต่างหากที่น่ารังเกียจ หากเธอไม่ใช่คนรักของเขา และคนที่เธอนอนด้วยไม่ใช่คนรักของคนอื่น คงไม่มีใครว่า น่าเสียดาย ทุกอย่างได้ดำเนินมาถึงจุดนี้แล้ว

“ดล!/ตังค์!”

สองหนุ่มสาวผู้กระทำผิดต่อคนรักตัวเองต่างตะโกนเรียกผู้เสียหายทั้งสองโดยพร้อมเพรียง แต่ไม่มีใครวิ่งตามไป ซึ่งชนดลดีใจที่เป็นอย่างนั้น เพราะเขาไม่มีความอดทนมากพอที่จะเสวนากับคนหน้าด้านไร้ยางอายขนาดนี้

ชนดลรีบจำเท้าเดินไปยังรถ โชคดีที่ตอนขับเข้ามาเขาได้ที่จอดซึ่งใกล้กับประตูทางเข้าออก ชายหนุ่มจับชนสรเข้าไปนั่งในรถแล้วคาดเข็มขัดนิรภัยให้ ก่อนจะวิ่งอ้อมหน้ารถไปนั่งประจำที่คนขับแล้วสตาร์ทรถแล่นออกไป

ทันทีที่รถเคลื่อนตัวพุ่งทะยานไป หญิงสาวที่น้ำตาไหลนองหน้าก็ระเบิดเสียงร้องไห้โฮดังๆ อย่างอดกลั้นไม่อยู่ ชนดลไม่ได้ห้ามปราม และไม่คิดจะห้ามด้วย คนเราเมื่อเจ็บถ้ายิ่งร้องไห้ได้ก็สามารถก้าวเดินต่อไปได้ ถ้าแม้แต่ความกล้าที่จะร้องไห้ยังไม่มี การจะก้าวผ่านความเจ็บปวดครั้งนี้คงยากขึ้นอีกหลายเท่า

ชนดลไม่รู้ที่บ้านของชนสรอยู่ที่ไหน แต่โชคดีที่ถนนข้างหน้าคอนโดแห่งนี้เป็นสายที่มีการจราจรคับคั่งที่สุดสายหนึ่งของกรุงเทพฯ ดังนั้นพอเลี้ยวเข้าสู่พื้นที่ถนน รถของเขาก็ติดแหง็กอยู่กับที่ เสียงร้องไห้ของเธอดังลั่นเมื่อสักครู่น้อยๆ เบาลง และกลายเป็นเสียงสะอึกสะอื้น ชายหนุ่มดึงพิกซูลจากกล่องที่เขาติดรถไว้ในกระเป๋าด้านหลังเบาะที่นั่งมาส่งให้เธอ

ตอนแรกชนดลคิดจะเปิดวิทยุ เสียงเพลงน่าจะช่วยให้เธออารมณ์ดีขึ้น แต่จากประสบการณ์ของเขา ในเวลาฝนตกอย่างนี้ดีเจมักชอบเปิดเพลงเศร้าๆ เหงาๆ ซึ่งคงไม่ดีนัก ถ้าต้องให้คนที่อารมณ์ดังอยู่ในความเศร้า

อยู่แล้วฟังเพลงแบบนั้น

“ขอบคุณค่ะ”

หลังจากปล่อยให้เสียงฝนดังกลบทุกเสียงในรถอยู่นาน ธนสรก็เอ่ยขึ้น

“ไม่มีอะไรที่น่าขอบคุณ”

“อย่างน้อยก็พาหนูออกมา” หญิงสาวตอบเสียงเครือ

ธนดลเลยได้แต่ถอนหายใจแล้วตอบอย่างรู้สึกผิดที่ทำให้เธอต้องเผชิญหน้ากับความจริงเร็วไปหน่อย

“เพราะพี่เป็นคนพาเธอเข้าไปไง”

หญิงสาวหันมามองหน้าเขา แต่ธนดลไม่หันมาสบตาเธอ ดวงตาเขายังมองตรงไปยังไฟท้ายของรถคันหน้าที่จอดนิ่งสนิทอยู่เช่นเดิม แล้วถามว่า

“คิดจะทำยังไงต่อไป”

“ยังไม่ได้คิดค่ะ”

“ทำไม”

“หนูกลัว...กลัวว่าเขาจะขอเลิก”

ธนดลหันมองคนที่ยกกระดาษทิชชูขึ้นซับน้ำตาที่ไหลรินจากดวงตา ไม่ขาดสายอย่างไม่อยากเชื่อ ในโลกนี้ยังมีคนที่โง่ขนาดนี้อยู่อีกเหรอ รู้ว่าโดนหักหลัง หลักฐานก็เห็นจะอยู่ตรงหน้า แต่กลับกลัวอีกฝ่ายจะบอกเลิกเนียนะ

ถ้าพูดต่อด้วยคำว่าเพราะหนูรักเขาละก็ นี่คือโง่จริงนะ

“เพราะหนูรักเขามาก”

“...”

ธนดลออกไปชั่วคราว ก่อนจะหันไปมองทางพลางคิดทบทวนเรื่องของตัวเองในอดีตบ้าง

ในตอนนั้นเขามีความคิดแบบเดียวกันนี้หรือเปล่านะ คิดไปคิดมา ชายหนุ่มก็ได้ข้อสรุปว่า แม้เขาในตอนนั้นซึ่งโดนบอกเลิกจะมารู้ทีหลังว่าเธอ

คบซ้อน เขาก็ยังแอบคิดว่าอยากจะเดินไปคุกเข้าขอคืนดีกับจักรวรรียอยู่
หลายครั้ง

‘อย่างนี้เราก็ว่าเด็กนี่โง่ไม่ได้แล้วสิ เพราะเราเองก็อาจจะโง่ด้วย
เหมือนกัน’

พอคิดจนปลงตกชายหนุ่มจึงสามารถเห็นสมองค้นหาคำปลอบใจ
ในเชิงเตือนสติรุ่นน้องออกมาได้

“คนเราถ้านอกใจได้ครั้งหนึ่ง เขาก็สามารถทำได้อีก”

“แต่หนูอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีเขา เขาอาจจะหลงไปแค่ชั่วครู่ชั่วยามก็ได้
แฟนที่...เอ่อ พี่คนนั้นเขาก็สวยกว่าหนูมาก ผู้ชายคนไหนจะไม่ชอบคนสวย”

ชนดลพูดไม่ออกเพราะมันจริง มีใครบ้างไม่ชอบคนหน้าตาดี เพียง
แค่ตรรกะของเธอก่อนหน้านี้มันมันดูผิดที่ผิดทางไปหน่อย คนเราเกิดมา
คนเดียว ตายคนเดียว ทำไมถึงเอาชีวิตของเราไปอยู่ในกำมือของคนอื่น
อีกอย่าง เท่าที่เขารู้สองคนนั้นอาจจะเป็นคู่กันจริงๆ ก็ได้ เพราะหลังจากนี้
ไปอีกสิบปีทั้งคู่ก็ยังคบกันอยู่ แถมยังได้ยืนยันว่าฝ่ายชายขอฝ่ายหญิงแต่งงาน
แล้วด้วย

“เธอคิดว่าเขาสองคนแคร์รักกันแบบจาบจวยงั้นหรือ”

หญิงสาวไม่ตอบ จากที่หยุ่ดร้องไห้ไปแล้วก็กลับมาร้องไห้ใหม่อีกรอบ
คราวนี้จมูกของเธอน่าจะเริ่มตัน เพราะในที่สุดหญิงสาวก็เริ่มที่จะต้อง
สั่งน้ำมูกออกมาบ้าง แม้จะดูเสียกิริยากก็ตาม

“พี่จะเลิกกับเธอไหมคะ”

“เลิก”

ชนดลตอบสั้นและกระชับทำให้ชนสรึงอึ้งไป ขณะที่ชนดลค่อยๆ
ขยับรถเล่นตามคันหน้าไปช้าๆ อีกไม่นานจะถึงสี่แยกไฟแดงแล้ว เขาเลย
ถามว่า

“บ้านของเธอต้องวิ่งเลนไหน”

ชนสรมองทางข้างหน้าแล้วตอบว่า “อยู่เลนนี้ค่ะ เราต้องเลี้ยวซ้าย”

ชนดลทำตามแล้วย้อนถามต่อว่า “เธอไม่ยอมให้พี่เลิกกับเขาใช่ไหม”
“...”

หญิงสาวเงิบ ไม่ตอบ ชายหนุ่มจึงพูดเปิดโปงความในใจของเธอ
“เธออยากให้พี่คบหากับรียต์ต่อไป เพื่อที่นายวินจะได้ไม่ไปจากเธอ
ใช่หรือเปล่า”

ชนสรวงก็หันมามองมือตัวเองนิ่ง แล้วปล่อยให้ น้ำตาหยดเหมะลงบน
ฝ่ามือตัวเอง ชนดลเหลือบมองภาพนั้นอย่างอ่อนใจ เขาเห็นใจเธอนะ และ
รู้ว่าแม้จะเป็นความคิดโง่เง่า แต่เชื่อเถอะว่า ไม่ใช่แค่หญิงสาวที่นั่งข้างเขา
คนนี้เพียงคนเดียวที่คิดจะใช้วิธีการแบบนี้ หากพวกเธอเหล่านั้นต้องตกอยู่
ในสถานการณ์เดียวกันก็คงคิดเหมือนกัน

“ขอโทษด้วย พี่ทำไม่ได้”

“พี่ไม่รักเธอหรอกคะ”

“รักสิ แต่ความรักไม่ใช่แค่รักเท่านั้น มันต้องให้เกียรติ และเอาใจใส่
กันและกัน ที่สำคัญต้องมีความซื่อสัตย์ให้แกกัน ไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลัง
ดังนั้นต่อให้พี่รักเขามากแค่ไหน แต่ถ้าเขาไม่มีทั้งสามอย่างนี้อยู่ด้วย พี่ขอ
ยอมแพ้ตอนนี้ดีกว่า”

ชนสรวงกำมือเข้าหากันแน่นเมื่อได้ฟังชนดลพูด ความเงิบคืบคลาน
เข้ามาครอบครองห้องโดยสารอีกครั้ง ชนดลนั่งมองไฟสัญญาณจราจร
จนกระทั่งรถคันหน้าเคลื่อนตัว เขาจึงเลี้ยวซ้ายเข้าสู่ถนนซึ่งเป็นเส้นทางกลับ
บ้านของชนสรวง แล้วชายหนุ่มก็พูดทำลายความเงิบขึ้นว่า

“งยหน้าขึ้นแล้วบอกทางกลับบ้านเถอะ คินนี่ดีอยู่แล้ว”

ชนสรวงก็ขึ้นปาดน้ำตาลวกๆ แล้วงยหน้ามองทางข้างหน้า จากนั้น
เธอก็บอกทางแก่เขาด้วยเสียงอันลั่นเครือ หยาดน้ำตายังคงไหลรินอยู่บ้าง
แต่ก็น้อยลงมาก ดูเหมือนหญิงสาวพยายามหยุดตัวเองให้ไม่ร้องไห้ได้แล้ว
เธอไม่ยอมให้คนที่บ้านต้องกังวล และพอรถของชนดลจอดสนิทที่หน้าบ้าน
ของเธอ หญิงสาวก็หยุดร้องไห้ได้จริงๆ

“ขอบคุณมากค่ะที่มาส่ง แต่นัดวันพรุ่งนี้...”

“บอกเบอร์มา” ธนดลเอ่ยแทรกขึ้น

“คะ?” หญิงสาวทวนถามเสียงสูง แต่เธอก็ยอมบอกเบอร์โทร.

ธนดลกดตัวเลขตามที่เธอบอกแล้วกดโทร. ออก เมื่อเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์อีกเครื่องดังขึ้นชายหนุ่มก็กดตัดสายไป

“เมมเบอร์โทร. พี่ไว้ด้วยแล้วกัน พรุ่งนี้พี่จะมารับ ไม่น่าจะเกินเที่ยงอ้อ มีร่มคันเล็กอยู่ที่ข้างฝาประตูรถ”

ธนสรมองเขาอย่างประหลาดใจแต่ก็ยกมือไหว้ แล้วยอมก้มลงหยิบร่มออกมากาง แต่ยังไม่ทันที่เธอจะปิดประตู ธนดลก็สั่งต่อว่า

“ถ้าอยากให้เราเห็นค่าในตัวเธอ สองวันนี้ห้ามออกไปพบเขา หรือแม้แต่รับโทรศัพท์จากเขาก็ไม่ได้ เข้าใจไหม”

ดวงตาแดงก่ำเริ่มเอ่อคลอด้วยน้ำตาอีกรอบ แต่หญิงสาวก็ยังพยักหน้ารับคำ ธนดลจึงพยักหน้าให้อีกฝ่ายก่อนจะปิดประตูรถ รอจนหญิงสาวเดินเข้าบ้านไปชายหนุ่มจึงขับรถจากไป

ธนดลไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เขาทำไปนั้นถูกต้องหรือเปล่า การที่ทั้งเขาและเธอได้รู้ความจริงก่อนเวลาอันสมควรมันจะทำให้อนาคตเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมไหม สิ่งเดียวที่เขารู้ในเวลานี้ก็คือ วันแรกของการกลับมาเยือนอดีตเป็นวันที่ยุ่งวุ่นวายดีจริงๆ